

Ana-Cristina Popescu

Impresii

Editura InfoRap.ro

Ana-Cristina Popescu

IMPRESII

Editura InfoRapArt

Galați - 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Popescu, Ana-Cristina

Impresii / Ana-Cristina Popescu. - Galați: Editura InfoRapArt,
2019

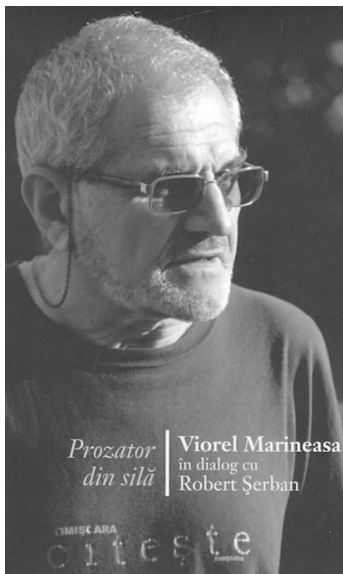
ISBN 978-606-012-050-6

Tehnoredactare: Ana-Cristina Popescu

Copyright © 2019

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate autorului.

Editura InfoRapArt

O evadare într-o lume a lucrurilor frumoase

Ce poate să fie mai frumos decât cuvântul? Prin Cuvânt s-a făcut tot ceea ce simțim și zărim. Cuvântul stă la baza universului. Artiștii ce lucrează cu darul cel mai de preț, cuvântul, sunt niște fapte extraordinare. Aleg cuvintele, le împletesc în enunțuri și oferă cititorului opere artistice de o inegalabilă valoare. Datorită talentului lor, muncii lor, reușesc să modeleze lumi, lumi extraordinare de

frumoase, lumi în care înțelepciunea, binele și adevărul sunt la rang de cinste.

Am avut deosebită plăcere să cunosc la începutul anului 2018 trei oameni minunați, Viorel Marineasa, Radu Paraschivescu și Robert Șerban, veniți la Caransebeș pentru a sta de vorbă cu iubitorii cuvântului, dar și pentru lansare volumului „Prozator din silă“, autor Viorel Marineasa.

Preț de câteva ore scriitorii au putut dialoga cu cititorii și a le împărtăși din tainele cuvintelor. Acești oameni mari, modelatori de cuvinte, puternici, după cum se poate observa din pseudonimul „Fiara“ al scriitorului și jurnalistului Viorel Marineasa sunt niște fapte calde, gata oricând să dăruiască în jurul lor pace și liniște după cum bine observă scriitorul Robert Șerban când îl caracterizează pe jurnalistul și scriitorul Viorel Marineasa „I se spune Fiara. Fiara rea. Și asta tocmai pentru ca să te facă pe tine, cel care îl cunoști ca pe un om prietenos, generos, bun, altruist, să ridici mirat din sprâncene. Și, apoi să zâmbești. Să te facă pe tine, cele care nu-l cunoști, să fii precaut, atent, curios și să te întreb

cum o fi.“ („Prozator din silă / Viorel Marineasa în dialog cu Robert Șerban“, p. 5)

Volumul „Prozator din silă“ este un amplu interviu pe care scriitorul Robert Șerban îl ia scriitorului și jurnalistului Viorel Marineasa, volumul purtând astfel cititorul în lumea scriitorului Viorel Marineasa, începând cu anii copilăriei, când venea seara acasă obosit de prea multă joacă, căci ce e mai de preț pentru un copil decât jocul, primul pas spre înțelegerea lucrurilor din jur și responsabilitate, când mama lui îl trimitea să se spele în apa încălzită la soare într-un lighean, până la deplinătatea omului de astăzi ce e nevoit să lase adesea lucrurile simple și frumoase de ieri în favoarea tehnologiei de azi „Mă pun greu în situația de a scrie. Fiind un noctambul, am scris multă vreme numai noaptea [...] Da, mă întrebai de scris. Laptopul mi-a cam stricat stilul [...] Acum umplu agende, hârtii disperate cu documentarea, cu schițe și planuri, cu profilul personajelor, cu nuclee epice, cu pasaje ca și finite, dar care nu și-au găsit încă plasamentul. Apoi leptopuiesc.“

Faptul că scriitorul Viorel Marineasa iubea să trăiască „Să mă plimb printr-o livadă sau în cartiere mărginașe“, consider că a avut un rol esențial în perceperea lucrurilor frumoase ce urmau să fie prezentate mai târziu prin cuvânt. A contempla ceea ce e în jurul tău, nu face altceva decât să adauge savoare în tot ceea ce dorești să spui prin cuvinte, fie ca scriitor, fie ca jurnalist.

Cu toate că începutul i s-a părut greu scriitorului și jurnalistului Viorel Marineasa datorită compunerilor școlare ce respectau diferite șabloane, numindu-se astfel „prozator din silă“, observarea a tot ceea ce e în jurul său, lectura, contactul cu alți scriitori, au contribuit la devenirea artistului de astăzi.

Când ai ocazia să întâlnești artiști ai cuvântului, merită să te rupi de rutina ta zilnică și să evadezi pentru o clipă în lumea lucrurilor frumoase.

În căutarea adevăratei primăveri

La început de an 2018 am avut bucuria să primesc un volum de poeme de dragoste, un volum de o neasemuită frumusețe și valoare literar-artistică „De dragul tău“, autor Iulian Patca.

Cum am deschis volumul, am fost plăcut surprinsă de lirismul poemelor, de profunzimea fiecărui vers prin care scriitorul Iulian Patca omagia dragostea.

Volumul „De dragul tău“ surprinde trăirile eului liric în absența iubitei. Tocmai această depărtare fizică a iubitei aprinde focul creator „Mă uit în amintiri / ca prin vitralii, / Te zугrăvesc în stampe / de azur, / Și-își pun halou de har, / la saturnalii, / Cu-alai de heruvimi / te înconjur.“ (Adio! Te iubesc! Rămân)

Deși o simte aproape pe iubită „O, cât îmi ești / de aproape“ (Mărturisire), poetul se află mereu în așteptarea ei.

Așteptarea iubitei este asociată de poet cu primăvara, iar absența acesteia cu moartea naturii, cu toamna, cu apusul a tot ceea ce este luminos, dar și cu tăcerea de mormânt a iernii „A mai trecut

/ o toamnă și o iarnă/ Fără să te văd / și să te știu, Scântei de dor / mai stăruie să-aștearnă / Părerile de rău / cu care-ți scriu. / Și-am strâns în suflet / pătimire vie / Cu amintirea ta / ce mă viază, / Mă ning duios / cu fiecare poezie / Și văd că-n mine / nu se desprimăvărează.“ (A mai trecut). Eul liric se lasă nins cu fiecare poem ce-l scrie, departe de cunoașterea fizică a celei învăluite în mister și cu toate că primăvara întârzie să-și facă simțită prezența, lăsând ninsoarea să cadă vers cu vers, poem cu poem, eul liric nu renunță la lira sa. El se dovedește mereu trubadurul ce cântă la geamul iubitei sperând că poate va răsări soarele și pentru el, soarele, acel chip ascuns după perdeaua cerniților nori.

Cu speranța în suflet eul liric își caută iubita printre flori, căldură solară, primăvară-vară, îmbrăcând versurile în imagini olfactive „Parfum suav / adie-n mai salcâmi“ sau vizuale „Din carnea frunzelor / arzând floral, / Iar vara-ncepe / să-și arate sânii / prin ii de borangic duminical.“ (Unde ești?)

Versurile sunt încărcate de simboluri. Metaforele curg lin. De la parfumul florilor de salcâmi și primul zâmbet al verii, eul liric aflat în căutarea iubitei în poezia „Unde ești?“, adresându-i-se în mod direct, deși iubita pare să fie o dorință a inimii lui, printr-o interogație, încă din titlu, ajunge iarăși la realitatea tristă a absenței a ceea ce caută, cam pe la amiază, momentul când soarele se pregătește să apună „Mă prinde / o sfârșeală la amiază“,

De observat în versurile volumului alternanța apusurilor, fie că e vorba de amiază, fie că este vorba de toamnă-iarnă, însă mereu cu dorința de primăvară, de parfum, de floral, de vară.

Scriitorul asociază astfel viața omului cu momentele unei zile sau cu repetabilitatea anotimpurilor. La apus de anotimp cald sau la apus de ziuă te simți bătrân, trist și singur, ta afli în căutarea unei primăveri care să-ți încălzească sufletul, ești în căutarea dragostei care să-ți înmugurească sufletul, acea dragoste ce poate să guste eternitatea și să înțeleagă focul din sufletul eului liric „Mi-e dor de tine / și m-apucă teama / [...] / Ți-am pus fierbinți mesaje / în ocean“, mărturisește poetul în „Starea de dor“.

Aflat mereu în căutarea iubitei „Pe urmele pașilor tăi / merg zilnic către tine“ vede pe cea care i-ar putea însenina viața „ca pe un fulg rătăcit / într-o primăvară târzie“(Pe urmele pașilor tăi). De mult interes este comparația iubitei, iubirii și de ce nu, a omului, cu un fulg rătăcit într-o primăvară târzie. Adesea omul începe să trăiască prea târziu într-o lume supusă deșertăciunii și-atunci când dorește să cunoască soarele constată că e un biet fulg ce se pierde la primul zâmbet al luminii.

Eul liric nu deznădăjduiește „Vom fi, poate, / la marginea nopții / încremeniți / într-o stea / neștiută.“ (Pe urmele pașilor tăi), el speră la o dragoste eternă, la o veșnică primăvară, la o frumusețe

așa cum doar ființa lui poate să viseze „Te văd cu mintea / doar frumoasă, / Cu inima doar / bună te simt,“ (Binecuvântare).

De o mare valoare literar-artistică sunt tablourile vizuale și cromatice din poemele scriitorului Iulian Patca. Galbenul, căldura verii, albastrul apelor „Nimfe și sirene / lenevesc pe plajă, / Tolănindu-și coapse / pe nisipuri fine, Te-aștept cu-nfrigurare, / cantr-o vrajă, / Să ieși din mare, / să revii la mine.“ poartă sufletul îndrăgostitului către verde, către primăvară, către vară, către acea fericire edenică ce nu ți-o poate dăruii decât iubirea. Albul iernii îl face pe îndrăgostit să sperde, asemenea și ruginiul toamnei, dar se lovește de cenușiul plumbului bacovian „Ades te caut / prin incerte zări / Să-mi picuri plumb / năucitor pe pleoape,“ (Doar strigăt). Cu tot plumbul ce-l macină, eul liric nu renunță în amurg, el speră, visează, caută.

Iubirea androgină, dorința de a-și afla jumătatea și a se bucura alături de ea de eternitate, se desăvârșește în poezia Psalm prin dragostea divină. Eul liric cere Creatorului să-i îngăduie dragostea pentru jumătatea lui „Un idol plăsmuit / din coasta mea“ (Psalm), dar totuși să-i dea acea desăvârșire pentru a putea să fie împlinit „Desăvârșește, Doamne, / ce-ai făcut din mine, / Din viața mea mireană / și de rob, / Și, Doamne, iartă-mă, / de se cuvine - / Atâta-ți cer cu teamă / și mă rog.“ (Psalm).

Poetul, de dragul jumătății lui, aleargă după covorul cel verde și focul eternității „De dragul tău / mă-aștern cărare, / Covor de-azur / sub pașii tăi, / Iar din dorul / ce mă doare / luai foc să / iasă vâlvătai.“(De dragul tău), dar așteaptă și binecuvântarea divină din poemul „Psalm“.

Obosit de prea multă așteptare, eul liric îi spune iubitei la un moment dat „Să nu mai vii!“, căci „De-atâta vreme / n-ai dat niciun semn, / De mult uscată-i / lacrima-nserării / [...] / La ferecate porți / eu nu mai bat, / [...] / Să nu mai vii / voi fi plecat de-acasă / Întroienit în frigul / de la Nord“, pe urmă îi lasă totuși o fereastră deschisă „Sau, poate, ne vom întâlni / la Sud, / Împovărați de doruri / și ispite, / Vom depăna timid / sub cerul nud, / Neliniști din cuvinte / nerostite.“

Multe poeme mi-au atras atenția de-a lungul anilor, dar doresc să mărturisesc că nu am mai citit poeme de dragoste atât de profunde ca cele reunite sub titlul „De dragul tău.“ Poemele din volumul „De dragul tău“ sunt o tainică „Cântarea Cântărilor“ ce pot să încălzească sufletul oricărui cititor și să-l determine să se coboare în sine spre căutarea la rândul lui a adevăratei primăveri care nu este altceva decât dragostea.

Un studiu de istorie în Banatul Montan, ținutul gugulanilor

De curând a apărut la Editura Mirton din Timișoara volumul „De la prigoana comunistă la barono-Krație / Mărturiile unui bănățean“, autor Ioan Mățu.

Volumul după cum mărturisește autorul este „O incursiune în Istoria românilor, în vremea prigoanei comuniste și-n cea a tranziției la democrație, despre infamii comuniști și securiști, respectiv șmecherii și îmbogățirii peste noapte din postcomunism, și unii și ceilalți proveniți din rândurile mediocrității românești [...]“.

Ioan Mățu, a reușit prin volumul „De la prigoana comunistă la barono-Krație / Mărturiile unui bănățean“ să realizeze cu pasiune, patriotism și talent, un studiu de istorie în Banatul Montan, zona Caransebeș - Valea Bistrei.

Profesor de istorie, autorul volumului, și-a început activitatea didactică în anul 1978 la Școala Gimnazială din Bădăcin, județul

Sălaj unde a profestat până în 1987. Bădăcin este și localitatea natală a politicianului român Iuliu Maniu ce a fost de mai multe ori prim-ministru al României, președintele Partidului Național Țărănesc, iar după 1947 a fost deținut politic. De la Școala Gimnazială din Bădăcin și-a urmat cariera didactică la Șimleu Silvaniei, oraș aflat la aproximativ cinci kilometri de localitatea natală a politicianului Iuliu Maniu. După câțiva ani se întoarce pe meleagurile natale, în județul Caraș Severin, devenind profesor titular la Școala Gimnazială Nr. 3 Oțelu Roșu, oraș aflat la doi

kilometri de comuna Glimboca, localitatea lui natală. În perioada 1997-2001 a fost Inspector Școlar General Adjunct la ISJ Caraș Severin, iar între anii 2005-2010 a fost director la Școala Gimnazială Nr. 1 Oțelu Roșu. Din 2010 a revenit la catedra sa de la Școala Gimnazială Nr. 3 Oțelu Roșu până în anul 2016 când s-a pensionat.

Volumul ce stă mărturie unor schimbări politice majore în țară și totodată în Banat, este structurat pe cinci capitole „România, de la prigoana comunistă la barono-krație“, „Comunismul, o ideologie ce a bulversat lumea“, „Revoluția anticomunistă din decembrie 1989. Caransebeș - Valea Bistrei“ „Pe cărările vieții, sub zodia unei prietenii predestinate“, „Crâmpie de istorie din ținutul gugulanilor (1989-2016)“, are un argument și este prefațat de pr. dr. Ionel Popescu.

Lansarea volumului a avut loc în 31 martie 2018, ora 11, la Caransebeș, la Eden (restaurant Borlovan). Istoricii, iubitorii de cultură și de ce nu, de literatură, au avut ocazia să participe la un eveniment inedit în zonă, un studiu istoric din ținutul gugulanilor.

Eminesciana

Elevii Școlii Gimnaziale Nr. 3 Oțelu Roșu, în cadrul Proiectului Eminesciana, la invitația scriitorului Vicu Cojocaru, au participat în 15 ianuarie 2018 la un Cenaclu Literar, la Biblioteca Casei de Cultură Oțelu Roșu.

Coordonați de profesorii de limba și literatura română, elevii au pătruns cu toții în universul eminescian, reușind o clipă să alunge departe „vânturile, valurile“ ce izbesc omul la fiecare pas și să urce împreună spre steaua care a răsărit cândva vederii fiecăruia și ne-a lăsat moștenire nestemate literar-

artistice, să se lase cuprinși de farmecul lacului unde odinioară poetul își chema iubita sau să încerce să descifreze miracolul „florii albastre“ pătrunzând jocul îndrăgostiților, pe urmă să retrăiască anii luminoși ai copilăriei prin glasul plin de vrajă al pădurii și să nu uite după cum frumos spune scriitorul Mircea Eliade că „Recitindu-l pe Eminescu ne reîntoarcem, ca într-un dulce somn, la noi acasă.“

La finalul Întâlnirii Literare, scriitorul Vicu Cojocaru, a recitat câteva poezii din creația proprie, dedicate marelui scriitor, Mihai Eminescu.

„Școala 3 între trecut și prezent – amintiri, amintiri ... “

La finalul lui martie, Școala Gimnazială Nr. 3 Oțelu Roșu, jud. Caraș Severin, a sărbătorit 35 de ani de activitate.

Sub atenta îndrumare a directorului, profesor Țîru Simona Gabriela, școala și-a deschis larg porțile și a așteptat ca toți cei care au pus câte o cărămidă la temelia a ceea ce a devenit astăzi, să-i calce din nou pragul și să regăsească primăvara de odinioară, în lumina

primăverii de astăzi, să se întoarcă în timp și să redevină dascălii de ieri pentru a putea sărbători cele 35 de primăveri ale Școlii Gimnaziale Nr. 3,

încărcate de emoții, de bucurii, de glasul timpului mărginit de sunetul cristalin al clopoțelului.

În cadrul evenimentului a avut loc un program artistic, dans, cântec, recitaluri la pian și chitară, un vernisaj „Armonii cromatice“, al elevului Alexandru Georgescu din clasa a VIII-a,

coordonat de profesor Gherlinde Lungu, o lansare de carte, „Momente“, al elevei din clasa a VI-a, Andrada Brîndușa Keszeg și o proiecție „Școala 3 între trecut și prezent – amintiri, amintiri ... “.

Lansarea de carte a debutat cu o scurtă prezentare a directorului școlii, profesor Țîru Simona Gabriela, urmată de o cronică a volumului și de câteva cuvinte ale profesorilor și dirigintei profesor Dănescu Manuela.

Au recitat poeziile din volum autoarea, Andrada Brîndușa Keszeg și colegii ei Doican Florina, Titel Lifa Aly, Mihăilă Mario Marco și Ciucă Robert.

În încheierea momentului dedicat lansării de carte autoarea a mulțumit directorului, profesor Țîru Simona Gabriela, pentru că i-a dat ocazia să-și lanseze cartea în cadrul unui eveniment atât de important, profesorilor, dirigintei, învățătoarei, colegilor ce au susținut-o și părinților ce i-au fost mereu alături și au trimis-o să se formeze ca om la Școala Gimnazială Nr. 3 Oțelu Roșu.

Directorilor, foștilor dascăli și oficialităților li s-a oferit la finalul evenimentului câte o plachetă în semn de prețuire.

Despre volumul „Momente, autor Andrada Brîndușa Keszeg

Am pornit de la literele ce alcătuiesc numele Andrada Brîndușa Keszeg și am găsit calități care o defineasc ambițioasă, naturală, drăguță, responsabilă, ascultătoare, determinată, amabilă, blândă, răbdătoare, înțeleaptă, nobilă, discretă, utilă, sinceră, ascultătoare, credincioasă, educată, sociabilă, zâmbitoare, elegantă, generoasă, dar Andrada este mai mult decât toate aceste calități, este unică, este un copil frumos, talentat și muncitor, un copil modest și cu suflet mare. Muncitoare, și-a făcut din carte un prieten foarte bun. Andrada citește foarte mult. Pasiunea ei este lectura. Talentată și creativă, la doar 12 ani, și-a adunat propriile gânduri într-un buchet de versuri și proză pe care l-a numit *Momente*. Perseverentă și ambițioasă a obținut numeroase premii la concursurile de creație literară la care a participat dintre care aș aminti *Locul II* și o medalie la Concursul de creație literară „Aripi de primăvară” organizat de Liga Scriitorilor, *Premiul I* la Concursul de Creație Literară *Crăciunul, sărbătoare nemuritoare*. Nu doar la concursurile de creație literară a obținut premii. Atât în 2017, cât și în 2018 s-a făcut remarcată în cadrul Festivalului de teatru „Viața Sfinților” organizat de Episcopia Caransebeșului obținând și în 2017 și în 2018 *Locul II* pentru cea mai bună interpretare a unui rol feminin. În anul școlar 2017 - 2018, o obținut *Locul II* la Olimpiada de Cultură și Spiritualitate, Etapa Județeană. În relațiile cu prietenii, colegii ei, Andrada este o copilă foarte sociabilă, îi ajută, știe să lucreze în echipă, nu doar pentru ea. Am putut observa acest lucru la repentițiile ce le fac cu trupa de teatru din care face și ea parte, pentru a participa și în 2018 la Festivalul de teatru „Din Viața Sfinților”. Cu toate că este conștientă de calitățile ei, Andrada este un copil modest și cu mult

bun simț. Ea are atâtă bunătate, dăruire sufletească, încât mărturisește în versurile poeziei „Aș vrea“ ce l-a utilizat ca Motto a lansării de carte o lume mai bună în care căldura dragostei să pună stăpânire peste toate „Aș vrea să văd o lume mai frumoasă, / Aș vrea să fie bucurie-n casă,“.

Andrada este un copil frumos, atât fizic, cât și moral.

Pentru Andrada cartea este un lucru sfânt, de mare preț. Ea călătorește în lumea plină de mister a cărții, nu doar ca cititor, călătorește și ca scriitor.

În rândurile volumului „Momente“ apărut la Editura InfoRapArt ce îl lansează astăzi, autoarea a prezentat clipe din viața ei, zugrăvind-le prin litere, silabe și cuvinte, pe file de hârtie. A surprins frumusețea anotimpurilor, lumea micilor vietăți, și-a exprimat dragostea față de țară, față de localitatea natală, dragostea față de tradițiile, credințele și obiceiurile strămoșești, dragostea față de părinți și bunici. Volumul de debut a adunat în filele lui proză scurtă, eseu și poezie.

În proza ce deschide volumul „Rândunelele“, a surprins viața unei familii de păsări care și-au construit cuibul în grajdul locuinței, într-o primăvară, pe urmă nu uitau să revină în același loc. Îngrijorarea că rândunelele au pățit ceva rău și-a făcut loc în sufletul naratoarei când rândunelele au întârziat să-și mai facă simțită prezența. „Într-o primăvară rândunelele nu au mai venit. Le așteptam cu nerăbdare, dar în zadar. Cuibul era tot gol. Îmi imaginam că rătăciseră calea, dar cel mai greu de suportat era gândul că ele pieriseră pe drum. Astfel au trecut doi ani, ani în care cuibul rămas gol s-a degradat și a căzut. Nimic nu mai amintea de adăpostul rândunelelor, dar eu mă gândeam la ele. În primăvara următoare două rândunele au apărut în grădina mea. Ușa grajdului era închisă, dar ele au intrat pe fereastră. Au intrat și au ieșit de câteva ori, apoi s-au apucat de treabă. În câteva zile cuibul era gata. Îmi puneam mereu întrebarea: „Oare erau rândunelele crescute aici sau erau altele?“ Își construiseră cuibul în același loc, chiar dacă din cel vechi nu mai rămăsese nimic. Coincidență sau nu, pentru mine nu mai conta. Mă bucuram că aveam rândunelele

din nou aproape și speram din tot sufletul meu de copil să revină mereu aici, în cuibul lor cald.“

În „Satul meu“ și „Țara mea“, micuța scriitoare a arătat frumusețea locului căruia îi aparține, a satului natal și a țării sale, importanța respectării obiceiurilor și tradițiilor strămoșești.

„M-am născut într-o țară minunată, România. Sunt româncă“, spune autoarea, ca spre finalul eseului să mărturisească următoarele „ Vorba dulce românească, portul nostru popular, obiceiurile și tradițiile noastre ne-au fost lăsate de strămoșii noștri, să le păstrăm cu sfințenie, iar apoi să le transmitem generațiilor viitoare.

Sunt mândră că fac parte din acest neam, că prin venele mele curge sângele strămoșilor noștri, căci ei au fost viteji în vreme de război și harnici pe timp de pace.

Un lucru reprezentativ pentru noi, românii, este iubirea față de Dumnezeu, ca dovadă stând bisericile și mănăstirile de pe întreg cuprinsul țării, mănăstiri ridicate de marii domnitori și care au dăinuit peste veacuri, arătând lumii întregi că ținutul nostru e un ținut de vis, binecuvântat de Dumnezeu.

Marii noștri intelectuali, artiști, sportivi, au ridicat România pe cele mai înalte culmi ale gloriei, făcând-o cunoscută în lume.

Când spun România, spun Coloana Infinitului, Arcul de Triumf, Palatul Parlamentului, doar câteva din reperele turistice ale capitalei țării noastre.“

Despre satul natal autoarea spune „Aici, în satul meu, Voislova, din județul Caraș Severin, mă simt cel mai fericit copil de pe pământ.“

Mai presus de toate, autoarea volumului este și o bună creștină, ce merge la Sfintele Slujbe și adesea participă activ prin cântare bisericească, dovadă a faptului că în proza scurtă „Milostenia“ arată importanța rugăciunii, a credinței și a milosteniei, prin imaginea unei femei ce iubea Biserica, iar în „Crăciunul, o sărbătoare a bucuriei, ieri, astăzi și mâine“, își arată dorința ca, într-o lume a schimbării, Crăciunul, Nașterea Domnului, să nu se depărteze de la înțelesul creștin.

O iubitoare a metaforelor, vede la un moment dat viața omului asemenea unei frunze în proza „O frunză în bătaia vântului“

„- Vreau să fiu o frunză, mi-am spus într-o primăvară, o frunză care dansează în bătaia vântului! ... Sunt! Am fost o clipă un mugure, pe urmă o frunzuliță firavă. În vară am fost cea mai frumoasă frunză din copac. Toată vara am ascultat cântecul păsărelelor, iar soarele m-a încălzit. Acum păsările pleacă, iar surorile mele, frunzele, cad una câte una. Cu siguranță o să vină și rândul meu. Nu vreau să cad! Nu vreau să mai dansez în bătaia vântului! Mi-e teamă! Dorința mea de a fi o frunză s-a împlinit și acum mă omoară. Totul e trecător. Totul e o frunză în bătaia vântului!

În livezi și pe ogoare sunt roade bogate ce îți îmbată simțurile cu parfum și culoare, doar frunzele cad. Se leagănă în vânt și cad. Atâta le-a fost.

- Nu, nu mai vreau să fiu o frunză! Vreau să mă trezesc din acest vis, să fiu din nou copil printre copii!“

Culorile ce le utilizează micuța scriitoare sunt culori luminoase

ca sufletul ei de copil, galben - veselie, verde – speranța, albastru – liniștea, pacea, libertatea.

Îndrăgostită de natură, Andrada a surprins transformările acesteia în diferite anotimpuri, nu doar în proză, ci și în poezii, și-a arătat dragostea față de țară nu doar în

proză, ci și în versuri, iar mama ce luminează mereu icoana copilăriei ficăruia dă glas în încheierea volumului unei poezii menite să emoționeze sufletulu oricărui cititor „Copil blajin, copil pribeag, / Oricum ai fi, te-așteaptă-o mamă în prag, / Căci ea oriunde ar fi va spune: / Copilul meu e cel mai bun din lume!“

Autoarea merită toată lauda pentru munca și dăruirea ei.

Călătorind printre gânduri

Andrada Brîndușa Keszeg, la doar treisprezece ani, a publicat al doilea volum de cuvinte împletite cu măiestrie

„Călătorind printre gânduri“ la Editura InfoRapArt, Galați, 2019.

Volumul se deschide cu o proză scurtă intitulată „Autoportret“ în care tânăra scriitoare se identifică prin verbele „a citi“, „a cerceta“ și „a scrie“. „Sunt la vârsta la care încerc să găsesc acel „ceva“ care să mă definească pe mine ca persoană, acel ceva care să mă ghideze în viață. Încerc să-mi cunosc limitele și temerile pentru a le depăși. Îmi place să citesc. Pot spune că „a citi“ este pasiunea mea. Îmi place să îmi aștern gândurile pe hârtie.“, mărturisește scriitoarea în proza „Autoportret“ ce este de fapt un argument al volumului.

Volumul este împărțit în trei părți, teatru, proză și poezie. O proză scurtă continuă mesajul din „Autoportret“ arătând „Povestea fetiței îndrăgostită de cuvinte“ care „la aniversarea vârstei de un anișor a ales de pe tăvița cu mai multe obiecte, un stilou“, ca mai târziu să fie fascinată de creioanele colorate, pe urmă de literele frumos caligrafiate, de „lumea fermecată a scrisului“. Și astfel „Fetița a scris... a scris... și cine știe? poate va mai scrie și peste ani și ani.“

Prozele din al doilea volum publicat al scriitoarei surprind fie transformările din natură, de exemplu „Gri“ creionează umezeala toamnei, fie chipul ființelor dragi precum mama sau bunicul sau anii luminoși ai copilăriei „Amintiri frumoase“.

Surprinzătoare este măiestria unui copil de doar treisprezece ani în a scrie teatru. Piesele de teatru sunt scurte, într-un singur act,

religioase, una dintre piesele de teatru arată cât de importantă este „Puterea rugăciunii“, iar o altă piesă de teatru „Ilie“ e foarte complexă în ceea ce privește rolul virtuților în viața omului. Ea implică respectul, cumpătarea, milostenia, ascultarea, dragostea. „Preotul: Mă tot gândesc și mă frământ cum să fac să-l ajut pe Ilie. Am încercat să-i fac pe credincioșii parohiei și nu numai, să înțeleagă că băiatul are nevoie de ajutor urgent din partea noastră, a tuturor, dar pe o ureche le intră ceea ce spun, iar pe cealaltă le iese. Ori nu au ascultare față de mine, ori eu nu am putere de convingere, ori sunt creștini doar cu numele.“ Soluția preotului va fi exemplul personal. Se va ocupa el însuși de creșterea și educația unui copil orfan, Ilie, ce-i va călca pe urme și va deveni preot la rândul său și ginerele acestuia, căsătorindu-se cu Ana. „Ilie: Nu știu cum să încep, nu pot să-mi ridic privirea din pământ de rușine față de dumneavoastră. Știți că în curând termin școala și mi se apropie vremea de însurătoare. Cunosc și eu o fată, mi-e dragă, dar e frumoasă și înstărită, iar din această cauză nu cred că se cade să-i cer mâna, fiindcă eu sunt un biet orfan...”

Poeziile din volum sunt și ele încărcate de învățături moral-religioase „Aș vrea să văd o lume mai frumoasă, / Aș vrea să fie bucurie-n casă, / Aș vrea să fie cu toți din casă la o masă, / Aș vrea să fim smeriți, mai darnici și mai buni, / Iar tinerii să-nvețe să facă-nchinăciuni, / Cele „Zece Porunci“ să le-mplănim / Și-astfel buni creștini noi o să fim.“ Dacă unele poezii surprind transformările din natură „Ghioceii timpurii“, altele icoana celor dragi „În casa bunicilor“ sau imaginea localității natale „Satul meu“, dar și fabule „Câinele și pisica“, o mare parte din poeziile publicate în volum au un mesaj moral, religios „Răsună un ecou de colindă“, „Vin colindătorii“, „Urcăm“, „Aș vrea“.

Volumul „Călătorind printre gânduri“ al Andradei Brîndușa Keszeg este de fapt un îndemn spre o lume mai bună, o lume în care fiecare om e dator să prețuiască învățăturile moral-religioase pentru a putea să trăiască mulțumit și fericit, în dragoste, împăcare și pace.

Caransebeșul sub semnul culturii, literaturii, istoriei și artei cinematografice

Mărti, 22 august, 2017,
la Galeria de Artă
„Corneliu Baba” a Casei
de Cultură „George Suru”
din Caransebeș a fost
lansat volumul „Dosarul
Brâncoveanu, între real și
imaginar”, autori Ioan
Cărmăzan, Vasile

Bogdan, Titus Suciu, Veronica Blaj, Liliana Ardelean, Monica Rohan, Mădălina Bobleanță, Constanța Marcu, Rodica Pop, Silvia C. Negru, Maria Nițu, Doina Moț, Dana Gheorghiu și Nina Ceranu.

Evenimentul a fost organizat de Primăria municipiului Caransebeș, Casa de Cultură din municipiu, în colaborare cu Uniunea Autorilor și Realizatorilor de Film din România, Uniunea Scriitorilor – Filiala Timișoara, Editura Eubeea și Clubul de la Timișoara.

Volumul „Dosarul Brâncoveanu, între real și imaginar” a fost îngrijit de Doina Moț, editor Nina Ceranu, și a apărut la Editura Eubeea, Timișoara, 2017, autori, membrii Clubului de la Timișoara. Acesta a luat ființă din dorința membrilor Clubului de a prezenta secvențe din istoria poporului român, începutul secolului al XVIII-lea, suferințele poporului, credința românilor, sacrificiul lor, moralitatea, dar și a regizorului Ioan Cărmăzan de a scrie un scenariu de film despre domnitorul Constantin Brâncoveanu, despre Sfinții Mucenici Brâncoveni. Scenariul regizorului prof. univ. dr. Ioan Cărmăzan, președintele UARFR, a avut ca sursă de inspirație scrierile Marthei Bibescu, ale lui Nicolae Iorga și Del Chiaro, secretar la Curtea lui Brâncoveanu.

Fiecare scriitor, membru al Clubului de la Timișoara, a prezentat drama familiei Brâncoveanu în funcție de simțămintele lui, volumul bucurându-se astfel de o bogată diversitate stilistică. Rodica Pop a vorbit despre „Atitudinea în fața morții“, demnitatea, credința și moralitatea domnitorului Constantin Brâncoveanu, Mădălina Bobleanță s-a referit la „Drumul crucii lui Brâncoveanu“, având în vedere că fiecare om e dator să-și poarte crucea până la ultimul pas al vieții. Maria Nițu a vorbit despre „Povestea unui meteorit nezdrobot de căpcăuni“, fiindcă cel puternic, moral, cu dragoste de neam, de țară, nu poate să cadă pradă unor „căpcăuni“.

Prezentarea volumul a fost făcută de către regizorul prof. univ. dr. Ioan Cărmăzan, președintele UARFR. Au mai luat cuvântul prof. univ. dr. Cornel Ungureanu, scriitor, critic și istoric literar, președintele Uniunii Scriitorilor – Filiala Timișoara, directorul Casei de Cultură „George Suru” din Caransebeș, dr. Ioan Cojocariu, dar și alți scriitori, membri ai Clubului de la Timișoara. Aceștia au donat 25 de exemplare din volumul prezentat, Bibliotecii Municipale „Mihail Halici” din Caransebeș.

Tot marți, 22 august 2017, la orele serii, în Parcul „General Ioan Dragalina“, a avut loc deschiderea manifestării intitulate generic Caransebeș Film Festival, marcându-se astfel 100 de ani de cinematografie românească.

În deschiderea festivalului a luat cuvântul actrița Roberta Ionescu, de la Timișoara, care, timp de cinci zile, a și fost gazda manifestării.

„Am ales Caransebeșul pentru acest festival datorită primarului Felix Borcean și directorului Casei de cultură, Ioan Cojocariu. Nu e ușor să organizezi o asemenea manifestare, dar la dânsii am găsit

înțelegere, și, în plus, cu sufletul sunt alături de Caransebeș, l-am descoperit datorită lui Ioan Cojocariu, dorința de a reveni s-a născut ca urmare a prieteniei cu domnul primar și sunt fericit că sunt prezent la această deschidere”, a spus Ioan Cărmăzan, directorul artistic al festivalului.

„Nu sunt un priceput într-ale cinematografiei, sunt doar un primar vremelnic, sunt profesor, dar îmi plac filmele. Dintre cele cinci care figurează pe lista acestui festival, «Operațiunea Monstrul» este favoritul meu. Mă bucur că am reușit să organizăm această primă ediție a Festivalului de Film de la Caransebeș, o ediție de încercare, o ediție-pilot. Cu siguranță, anul viitor, alături de iubitorii de film, va fi o ediție mult mai consistentă”, a spus primarul Felix Borcean.

Sufletul acestui festival, Ioan Cojocariu, a vorbit despre faptul că, datorită vremii neprielnice din ultimele zile, „ecranul s-a rupt, s-a despicat ca și catapeteasma templului, dar l-am reparat într-o noapte. Minunea, însă, s-a înfăptuit, minunea de la Caransebeș ține cinci zile”. Directorul Casei de cultură s-a mai referit și la faptul că, mai demult, acest festival a avut un caracter mai „haiducesc”, lumea urmărind filmele așezată pe trunchiuri de copac. „Pe atunci nu țineam cont de drepturile de autor, dar acum s-a ridicat Măriașă regizorul Ioan Cărmăzan, care este președintele Uniunii Autorilor și Realizatorilor de Film, și-a apărat drepturile, iar noi nu trebuie să mai vedem filmele «haiducește», acum având și cinematograful. Aș vrea să mai spun că, dincolo de ce se va întâmpla la următoarea ediție, noi vom avea un an bogat în cinematecă și pe viitor, pentru că Ioan Cărmăzan ne-a asigurat că ne va ajuta să facem abonamente și să avem cinematecă la cinematograful Luna 3D». Ioan Cojocariu a mai precizat că lista cu cele cinci filme a fost alcătuită în urma unui sondaj telefonic, desfășurat printre cetățenii municipiului Caransebeș, iar la edițiile viitoare proiecțiile vor fi însoțite de spectacole și alte surprize pregătite de organizatori.

„Acest festival este pus sub semnul unui fenomen al cinematografiei, al lui Sergiu Nicolaescu. El este cu adevărat un

fenomen, cam cum sunt Madonna sau Michael Jackson pentru muzică. Nu știu dacă există în cinematografia mondială o asemenea personalitate. În 50 de ani de carieră, a realizat 57 de lung-metraje și 27 de coproducții, unele dintre ele în serial. Sergiu Nicolaescu a reușit să fie, pe toate palierele, cel mai bun. Dacă ar fi să spun măcar două lucruri care să-l caracterizeze, primul ar fi faptul că el a înțeles cel mai bine ce înseamnă cinematograful, că povestea filmului începe și se termină la casa de bilete. Cel puțin până în decembrie 1989, el a fost locomotiva cinematografiei românești. Ceea ce se mai poate spune despre Sergiu Nicolaescu este că poate fi socotit profesionistul prin excelență. Actorul Vladimir Găitan, unul dintre colaboratorii lui, spunea despre el că este sever, este ultraperfecționist și este un profesionist adevărat”, a spus Marina Roman, critic de film și reprezentantul Institutului Cultural Român.

În cele cinci seri au rulat filmele „Cu mâinile curate”, regia Sergiu Nicolaescu, „Casa din vis” – regia Ioan Cărmăzan, „BD la munte și la mare”, în regia lui Mircea Drăgan, „Operațiunea Monstrul”, regizor Manole Marcus, și „Mihai Viteazul”, în regia lui Sergiu Nicolaescu.

Organizatorii acestei manifestări au fost Primăria municipiului Caransebeș, Casa de Cultură „George Suru” și Uniunea Autorilor și Realizatorilor de Film din România.

Pendulând între știință și impostură

Vineri, 20.04.2018, scriitorul Radu Praschivescu, cu prilejul evenimentului „Zilele Credinței și culturii la Caransebeș“, ediția a XII-a, și-a lansat două dintre volumele sale „Cartea râsului și a cercetării“ și „Două măhuri stau de vorbă“. Ambele volume au fost publicate în 2017 la București, Editura Humanitas.

Au fost prezenți la lansare oficialități ale Caransebeșului, dintre care aș aminti primarul orașului Caransebeș, Felix Borcean, directorul Casei de Cultură „George Suru“ din Caransebeș, Ioan Cojocariu, reprezentanți ai Episcopiei Caransebeșului, profesori, elevi și oameni ce iubesc literatura, arta cuvântului.

La început a luat cuvântul profesoara Bistrea Sanda Ionela citând din cărțile autorului, dând mai apoi cuvântul autorului să prezinte cele două volume.

Autorul Radu Paraschivescu mărturisește că a scris volumul „Cartea râsului și a cercetării“ din „respectul pentru cercetarea profesionistă, pentru deșțelenirea atât de necesară a solurilor neprietenoase, pentru porțile pe care le poate deschide mintea mereu febrilă a omului.“ A arătat în volumul său că descoperirea roții, a focului au fost rezultatul unor cercetări, de asemenea și tehnologia de care ne bucurăm astăzi, internetul, telefonია mobilă au fost de asemenea tot rezultatul cercetării, a muncii, a înțelepciunii omului. În antiteză cu această muncă de cercetare, la polul opus ei, a expus că se află înșelătoria „Cu toate acestea, e vital să poți distinge între vizionarism și impostură. Între geniu și șarlatania de ultimă speță“. Pentru a discerne între geniu, cercetare și între șarlatanie, pentru a înțelege ce este știință și ce este impostură e suficient să privești la roadele lor. Un medic printr-un tratament adecvat reușește să vindece un bolnav, însă o pulbere miraculoasă nu poate să facă acest lucru afirmă scriitorul în

nenumăratele exemple din volumul său. Prin urmare scriitorul Radu Paraschivescu prin volumul „Cartea râsului și a cercetării“ și-a propus a „cerne grâul cercetării benefice de neghina escrocheriilor“.

„Cartea râsului și a cercetării“ a fost structurată de scriitor în două părți, secțiuni. În prima parte scriitorul a semnalat „câteva zeci de cazuri de impostură românească“ și consecințele lor, dar și de impostură internațională. „În a doua secțiune a cărții, rezervată străinătății, fiecare articol de ziar sau de revistă e însoțit de un comentariu [...] în registru ironic.“ din partea autorului.

Volumul „Două măhuri stau de vorbă“ a luat ființă în urma unei colaborări a scriitorului cu postul de televiziune Digi 24. „Cu aproape doi ani în urmă, Dan Turturică mi-a propus să scriu un text pe săptămână pentru site-ul www.Digi24.ro, pe care-l coordonează împreună cu Dinu Gheorghe Jr.“ spune autorul în argumentul volumului. „Zecile de texte adunate în „Două măhuri stau de vorbă: Scene românești“ reprezintă rezultatul unor selecții. Am strâns aici materiale care mi s-au părut mai percutante, mai actuale, mai puțin expuse datării. Hotărârea de a le pune între coperte ține de dorința de-a le vedea ajunse și sub ochii celor care nu citesc bloguri sau site-uri, preferând mai departe versiunea cărților pe suport de hârtie.“

Textele publicate în volum prezintă ironic actualitatea românească.

În primul capitol „Micul cel mai mare“, românii au intrat în cartea recordurilor printr-un mic uriaș, fiind pasionați de superlativ, „de produse care ies din conturul normalității“. De la micul ce sfârâia pe grătare s-a ajuns într-o carte, nu pentru că ar fi avut cineva niște calități deosebite, ci din dorința de grandoare „*Opriți grătarele, vorbește domnul Geoană!*“ Slugărnicia unsuroasă de partid a sunat de puține ori mai mustos. E imposibil ca după un asemenea apel să-i mai sară cuiva muștarul. Și e greu de crezut că,

citind într-o altă lumină lucrarea lui Mircea Eliade, *Aspecte ale mitului*, greu clasabilul Vanghelie nu va fi fost tentat să scrie la rândul-i un eseu cu titlul *Aspecte ale micului*. Mai ales că i s-au creat condiții“. În volum scriitorul critică ironic plagiatura, furtul intelectual, critică emisiunile de televiziune gustate de oamenii creduli în capitole precum „Te vindecă de-ți merge Fulga“ sau reclame la diferite produse în capitolul ce dă și titlul volumului „Două măhuri stau de vorbă“. În capitolul „Afară cu Shakespeare!“ privește ironic acțiunea unui profesor de a depărta elevii de literatura clasică. „Între America lui Twain și România e mai mult decât o aruncătură de baltă. Numai că distanțele se comprimă când analizezi două opere literare în virtutea prezumției de rea-intenție. Și când în loc să le explici elevilor contextul istoric, ți se pare mai comod să dai statuile de pe socluri și să le pui frunze de viță în locul sexului.“ Până la urmă, după părerea mea, a renunța la literatura clasică e ca și cum ai renunța la origini, la istorie, la fundamentul unei case, căci doar acoperișul e important, nu și baza, iar scriitorul Radu Paraschivescu prin exemplele din capitolul „Afară cu Shakespeare!“, tocmai acest aspect a dorit să-l surprindă, a renunțării la rădăcini, iar fără rădăcini nicio plantă nu poate să trăiască.

Capitolele volumului „Două măhuri stau de vorbă“, nu doar că surprind o actualitate românească tristă în care sunt promovate false valori, dar sunt pline de învățături. Volumul critică incultura și prefăcătoria „O țară unde lumea nu mai citește adulmecă lacom Cartea – e adevărat, a Recordurilor.“

Ambele volume sunt o pledoarie în favoarea culturii, condamnând falsitatea, nonvaloarea.

La finalul lansării volumelor a luat cuvântul profesorul Petrișor Rada mulțumind scriitorului, pentru că a răspuns pozitiv invitației de a lansa „Cartea râsului și a cercetării“ și „Două măhuri stau de vorbă“ și la Caransebeș.

Omul, un copac umblător

Textul literar „Copacul umblător“ al scriitoarei Passionaria Stoicescu oglindește viața omului printr-un element al cadrului natural, un copac, element menționat încă din titlul textului printr-un epitet personificator „Copacul umblător“.

În trupul omului alcătuit din pământ și apă „plutește sămânța lui Dumnezeu“, acel foc nestins, darul vieții, Duhul cel Sfânt. Tocmai această sămânță face legătura între profan și sacru, între cer și pământ, între „lumea furnicii“ și „raza de soare“.

Omul după căderea în păcat a primit să muncească pământul cu trudă, fapt înfățișat în text prin metafora „lumea furnicii“ și cu toate acestea a primit înțelepciunea de a se înălța spiritual spre „raza de soare“.

Atunci când sămânța este rodnică, a căzut pe pământul cel bun și nu a fost înăbușită de spini, de grijile lumești „din nevăzuta sămânță / crește un copac“.

Toate încercările vieții pământești, chiar dacă sunt pline de spini, cel care a prins a rodi, le trece cu durere, ce-i drept, dar cu fruntea încununată de flori „naști în dureri florile clipei“.

Copacul crește treptat, în funcție de evoluția spirituală a fiecăruia „crește un copac“, „întâi înfrunzești la umeri / apoi dai prin unghii / rădăcini transparente“. Toate au în lume timpul lor

după cum spune Ecclesiastul, așa și evoluția spirituală a omului. Prima dată e un prunc, un mugur, înfrunzește așa, pe la umeri, ca mai apoi să aducă roade.

Rodnicia copacului nu ar fi însă cu puțință fără purtarea de grijă a lui Dumnezeu, fără dragostea lui Dumnezeu față de noi „Nu te-amăgi că îl porți / el te duce / îngemănată cruce / pentru mulții tăi vii și morți.“ Din dragoste pentru oameni, Dumnezeu, l-a trimis în lume pe unicul Său Fiu, Iisus Hristos, ca prin el să avem viață veșnică. Prin Iisus Hristos cerul s-a unit cu pământul, profanul cu sacral și astfel călăuzit de lumină de Duhul cel Sfânt „copacul umblător al ființei“ reușește să afle calea către „tărâmul lui Dumnezeu“.

De remarcat în text este și alternanța cromatică verde – galben ce ne duce cu gândul la speranță – lumină, pământ – cer, profan – sacru.

Prin textul „Copacul umblător“, scriitoarea Passionaria Stoicescu a dorit să sublinieze importanța darului lui Dumnezeu pentru oameni, Duhul cel Sfânt, făcător de viață, sămânța, care crește și rodește pentru a cunoaște desăvârșirea.

Cuvântul

Evangelhia după Ioan stă mărturie că la începutul a tot ceea ce există a fost Cuvântul, iar Cuvântul nu a fost nimeni altcineva decât Dumnezeu care a început creația spunând „Să fie lumină“. Prin cuvânt s-au luminat toate și viața a început să-și arate chipul în diferitele ei forme.

Mare putere are cuvântul. Prin cuvânt au fost înscăunați regi și împărați, prin cuvânt au căzut imperii, prin cuvânt a luminat pacea sau s-a înroșit pagina istoriei unui popor.

Cuvântul cel bun, acela care cade pe loc fertil, aduce roade vrednice și-l înalță pe om spre Creatorul său.

Cuvântul mângâie, șterge lacrimi, aduce lumină, bucurie. Câtă bucurie nu aduce în sufletul pruncului cuvântul gingaș al mamei sau câtă mângâiere nu aduce cuvântul în sufletul bătrânului ce așteaptă ca la ușa lui să-i bată copiii dându-i binețe cu glasul lor dulce, nici nu ne putem imagina câtă bucurie!

După cum cuvântul mângâie sau îmbărbătează pe cel neajutorat, la fel de bine poate să aducă și mare durere. Un cuvânt aruncat la mânia face mult rău aproapelui nostru, ba mai mult decât atât, întunecă fața cerului ca mai greu să pătrundă lumina până la noi.

Cuvântul este lumină sau foc aprins. Nimic nu-l poate stinge odată ce a început călătoria. El se aprinde și arde până se mistuie. Omul trebuie să fie foarte atent ce spune, pentru că fiecare cuvânt sapă văi adânci și ecoul lui se întoarce de unde a plecat.

Din inima bună se ivesc cuvintele înălțătoare, luminoase, iar din inima întunecată, cuvintele ce distrug tot în jur, vulcani și potop nimicitor. Prin urmare sufletul cuvântului este inima. Când sufletul și gândul omului este curat, cuvântul zidește, iar când sufletul și gândul omului este încărcat de fapte întunecate cuvântul merge până acolo, încât poate să ucidă și suflete. Cum să ucidă suflete? Foarte simplu. E suficient să-i spui unui om că nu este iubit și acesta se adâncește în singurătate și se crede inutil.

Așa cum este gândul, inima omului, așa este și cuvântul ce se ivește pe buzele lui.

Jocul creației

Poezia argheziană „Adam și Eva“ are ca punct de plecare primul capitol al Sfintei Scripturi „Facere“, însă informațiile biblice înfățișate prin versuri ca într-un joc al creației, încărcat de divertisment, transformă textul într-un text ficțional original. Prin urmare Tudor Arghezi în poezia „Adam și Eva“ recrează realitatea prin ficțiune.

Singurătatea divină este cea care stă la baza „Facerii“ omului în poezie și cum totul la început era pur, era neîntinat, în viziunea argheziană, omul ar fi putut să fie la fel de nevinovat, dovadă enumerația „Din borangic, argint sau promoroacă“. Se pare că scriitorul și-ar fi dorit în primul rând ca omul să fie o ființă pură, neîntinată, însă acesta, în jocul ficțiunii, datorită unei greșeli de compoziție, a ieșit cam „nărăvaș“.

Materialul creației înfățișat prin imaginea vizuală „Cu praf și nițeluș scuipat“ s-a arătat a fi cauza unor imperfecțiuni menite să-l urmărească pe om la nesfârșit „trândav“, „nărăvaș“, „zbanghiu“.

De zbanghiu (aiurit) ce era, întâiul om, Adam, ajunge în finalul poeziei datorită ficțiunii poetice să se împiedice printre urzici, alături de soția sa, Eva.

În al doilea rând, Arghezi respectă și la zămislirea Evei, informațiile din textul biblic, dar îmbogățit de viziunea sa poetică. Cum Adam din cauza materialului creației era mereu somnoros, Dumnezeu „I-a rupt un os din coaste, ceva“.

După cum orice autor are modul său propriu de a-și imagina lumea și scriitorul Tudor Arghezi în poezia „Adam și Eva“ și-a imaginat momentul „Facerii“ omului ca fiind un joc al divinității pentru a scăpa de singurătate. Așadar textul „Adam și Eva“ este o scriere ficțională, un joc al creației în versuri.

Bucuria Învierii Domnului prin versurile poeziei „La Paști“ a scriitorului George Coșbuc

Poezia „La Paști“ a scriitorului George Coșbuc surprinde bucuria Învierii Domnului.

Învierea Domnului, cea mai înălțătoare sărbătoare a creștinilor, este mereu anunțată de trezirea naturii la viață primăvara. Așa cum natura se trezește la viață primăvara și sufletul omului, prin jertfa Mântuitorului Iisus Hristos de pe cruce, se mută din moarte la viață.

Poezia se deschide cu imaginea primăverii. Totul e vesel după cum se poate observa din utilizarea imaginilor auditive „Prin pomi e ciripit și cânt“. Bucuria de pe pământ se pare că e resimțită și în văzduh, astfel încât acesta să îmbrace o cromatică caldă „un roșu soare“. Pacea, liniștea adusă de primăvară unește pământul cu cerul „E pace-n cer și pe pământ“, pregătindu-l astfel de adevărata renaștere, pregătindu-l de Paște.

Puritatea anotimpului și a sărbătorii îmbracă în lumină totul în jur „Și sălciile în albă floare“.

Tradițiile de Paște au rolul de a arăta bucuria creștinului odată cu Învierea Domnului. Totul se unește, își dă mâna. Așa cum doi creștini se întâlnesc pe stradă și se salută cu tradiționalul „Hristos a înviat!“, tot așa și cerul se unește cu pământul, sacrul cu profanul, slăvind pe Dumnezeu „Și pomii frunțile-și scoboară / Că Duhul Sfânt prin aer zboară.“

Bucuria eternității

Opera literară „Contemporan“ a scriitorului Vasile Voiculescu, după cum arată însuși titlul îl plasează pe om în eternitate, oferindu-i bucuria de a gusta nemurirea alături de Creatorul lui.

Începutul textului face legătura între cer și pământ, între sacru și profan „Nu mă-nspăimântă cerul, nici pământul; / Pe unul calc, pe celălalt îl străpung.“ Omul, legat de material, făcut din țărână, acea sămânță purtată prin aer după cum metaforic îl înfățișează textul „sămânța care o suflă vântul“ se înalță spre cer cu ajutorul Creatorului.

Drumurile vieții descrise prin epitetul „stepele vieții“ pot să își găsească o rezolvare doar prin Veșnicia Celui ce a creat totul.

Din moment ce Creatorul este veșnic și creația se poate bucura de eternitate, e contemporană cu cel care a modelat-o.

Pomul vieții

Viața până la cele mai mici detalii este înfățișată prin imagine și culoare în tabloul cu titlul „Pomul vieții“, un adevărat paradis în care primăvara plină de muguri și verdeață își găsește oglindirea în deplinătatea florilor verii.

Ramuri întortocheate, adevărate drumuri și încercări ale vieții sfârșesc prin muguri sau flori, prin culoare sau verdeață.

Culori reci și calde nu pot decât împreună să adune muguri, flori, ramuri și să înfățișeze un copac al vieții care să-l reprezinte cât mai bine pe om .

În primul rând punctul de pornire e o rădăcină, o ramură. Din materia lemnoasă se ivește mugurul verde al vieții, speranța.

În al doilea rând tot ce a pornit în căutarea desăvârșirii înflorește în funcție de abilitățile ființei sale. Fie că e o lea sau o floare de colț, o margaretă sau regina nopții, toate roadele nu fac altceva decât să îmbrace pomul vieții, să-l coloreze, să-l parfumeze, să-l împodobească pentru eternitate.

Prin urmare pictura intitulată „Pomul vieții“este înfloritoare nu numai prin imagine, ci și prin mesajul transmis.

Și tăcerea vorbește

De multe ori și tăcerea vorbește. Începutul lui 2018 mi-a deschis drumul spre mai multe călătorii cu trenul între Caransebeș și Timișoara. De voie, de nevoie, trebuia să călătoresc. Când nu găsești un colț de liniște în călătoria ta, ca să-ți auzi gândurile și să contempli câțiva copaci ce se grăbesc să fugă de privirile tale, citești oameni, fel de fel de oameni, unii ce aruncă vorbe multe, alții tăcuți. De multe ori e suficient să arunci o singură privire pe chipul unui om, ca să-i poți citi sufletul.

Chiar acum, când aștern aceste rânduri pe o coală de hârtie, în timp ce trenul aleargă de la Timișoara spre Caransebeș, după ce am abandonat un volum de versuri ce-mi mângâiau sufletul prin lirismul lor, farmecul lor deosebit, în fața mea, două doamne bine, au reușit să-l actualizeze pe marele Caragiale, mereu și mereu autentic.

După ce au căutat domnițele prin bagaje tot ce se putea ronțai, iar una dintre ele mi-a mai dat și două picioare întinse în căutarea unei poziții din ce în ce mai comode, s-au pus la povești, discuții contradictorii. Dacă una spunea că salata e verde, a doua o făcea galbenă. După ce s-au plictisit de discuții inutile au început cu piața. Dintr-o dată una dintre doamnele voluptoase scoate dintr-o plasă o felie de brânză, din altă plasă o pungă cu ciuperci, ca să arate ce a cumpărat ea de la piață, ba încă se și lăuda ce miere o să cumpere ea de la un apicultor din Vârciorava, localitate situată în județul Caraș Severin. Ca să fie oferta completă, la un moment dat, tot căutând prin bagaje, îi oferă bunei ei prietene niște algocalmin, spunând că doar ce a reușit să-l cumpere de la farmacie și poate are nevoie izbindu-se de refuzul vecinei ce-i întreținea discuția. Cum ar fi putut să servească algocalmin, că doar nu era același lucru ca biscuiții ce i-a servit mai devreme?

Alți călători, mai tineri, iau câte un telefon sau o tabletă în mână și tot drumul mângâie cu degetele ecranul aparatelor.

Câte un student mai răsfoiește câte o carte, câteva cursuri, pe urmă le aruncă plictisit, pune mâna pe telefon și câști trecând la

relaxare prin muzică sau o verificare rapidă a rețelelor de socializare prin aparatele ce-i stau la dispoziție.

Sunt și bătrâni, țărani noștrii ce au trudit toată viața, care nu au cunoscut altceva decât asprimea pământului și au mângâiat cu mâinile lor crăpate de lucru și ger animalele, care se așază politicos într-un colț, ca să „nu deranjeze taică sau maică, pe nimeni“, așa cum au făcut o viață. Sunt acei păstrători ai credințelor, obiceiurilor și tradițiilor strămoșești ce au dus mai departe moștenirea pentru fiii, fiilor lor. Pe ei nu i-a trimis nimeni la școală. Au studiat și ei cât s-a putut, printre arșița soarelui, turmele de oi, coasa ce-i chema să pună iarba la pământ și sapa ce le arăta că totul, dar totul, se transformă și crește doar în pământul acesta pe care stăm cu toții, ajutat de apă, ploaia binevoitoare și nematerialnicul foc, soarele cel mândru și strălucitor. Ei sunt aceia care fără prea multă carte, prin truda lor de o viață, au înțeles elementele necesare vieții, apa, focul, aerul și pământul acesta pe care îl muncesc și în care la un moment dat și ei se vor întoarce.

Rar, foarte rar, întâlnești și câte o persoană învățată, dar tăcută, ce politicos își face simțită prezența, pe urmă observă în liniște cu niște ochi îngăduitori și totuși critici, barca în care se scaldă în acel moment. Acea o persoană educată, cultă, va ajunge să citească preț de câteva momente oamenii în locul cărților.

Oamenii educați, cu bun simț, atât cel citit, cât și țăranel nostru pe spatele căruia se clădește viitorul stau și ei într-un colț pentru a nu deranja vorbele goale ale ciocoilor de azi.

Se spune că în momentul în care cineva începe să vorbească se și definește pe sine. Eu spun că definiția fiecărui om începe cu mult înainte de a rosti primele cuvinte. E suficient să-i cercetezi chipul pentru a observa ce persoană se ivește în fața ta, e suficient să-i observi mimica și înțelegi o parte din ființa celui ce-ți iese în cale.

De multe ori nu este nevoie de cuvinte pentru a înțelege căldura sau răceala celor din jur, bunătatea sau ipocrizia. E suficient să arunci o privire, să simți energia pozitivă sau negativă ce o emană, ca să înțelegi pe ce luntre ai ajuns. Da, tăcerea e atât de grăitoare, trebuie doar să o ascuți și vei înțelege.

Oare unde este talantul meu?

Omul toată viața aleargă. Uneori nici nu înțelege încotro aleargă, dar aleargă. În drumul lui de-o clipă zărește atât de multe lucruri, așa cum le-ai zării de pe geamul unui tren, lucruri ce se grăbesc să răsară, pe urmă aleargă în depărtare deformându-și chipul. Se întâmplă să obosești la un moment dat, să te oprești, să te rupi de toate și să te odihnești.

Într-una din călătoriile mele am obosit un moment și m-am oprit o clipă, pe o bancă, la umbra unui brad, ca să mă odihnesc. Toate lucrurile păreau să-și întoarcă chipul spre mine iscodindu-mă. Toate fapăturile din jurul meu se pierdeau în iluzia unor întrebări fără răspuns. De ce stă? Nu se simte bine? A murit? Nu are ce lucra? Am privit ironic agitația din jur și m-am ascuns și mai adânc într-o clipă de tăcere și analiză. E bine când taci și asculți. Atunci poți observa și simți toate frământările din lumea cea oarbă a furniciei. Ca o furnică omul aleargă, adună, cară și intră sub pământ. „Deșertăciunea deșertăciunilor, zice Ecclesiastul, deșertăciunea deșertăciunilor, toate sunt deșertăciuni! [...] Ceea ce este strâmb nu se poate îndrepta și ceea ce lipsește nu se poate număra. / Și mi-am silit inima ca să pătrund înțelepciunea și știința, nebunia și prostia, dar am înțeles că și aceasta este vânare de vânt, [...] Pentru orice lucru este o clipă prielnică și vreme pentru orice îndeletnicire de sub cer. / Toate le-a făcut Dumnezeu frumoase și la timpul lor; El a pus în inima lor și veșnicia [...] (Ecclesiastul c.3, v1,v11) Totul sub cer este trecător. Până clipești a și zburat momentul cel fierbinte al verii tale. Așa de repede trece totul ca o ploaie răcoroasă de vară. Trebuie să știi cum să trăiești, cum să prinzi viața de piept și să spui că acum e momentul să-i culegi nectarul. Dacă ploaia răcoroasă de vară a trecut, te așteaptă apusul, pe urmă noaptea. Clipa vieții e ca o ploaie răcoroasă. Acum te arde soarele și plângi după o picătură de ploaie, ca în momentul următor să te macini în furtună, iar când crezi că

furtuna s-a sfârșit și soarele o să-ți zâmbească iarăși, observi că astrul zilei a ajuns la apus și te așteaptă noaptea. Până să închizi ochii în noapte, alergi printre raze și ploi, te împiedici de pietre și flori, fără să odihnești o clipă și să observi cercul timpului și goana altora ca tine pentru a-ți spune că e suficient, pentru a-ți șopti că e vremea să urci muntele talantului tău până ce nu te învăluie răceala țărânei.

Am privit zădărnicia din jur așa, cât ai clipi o dată din gene, apoi m-am rupt de frământările exterioare și am pătruns în lumea mea interioară. Am găsit și acolo agitație, goană, muștrare că am îndrăznit să jertfesc o secundă pe altarul odihnei, pe altarul muțeniei. Privind spre rădăcinile ființei m-am cutremurat când am observat câtă lenevire, cât de ruginit e talantul. Și viața nu așteaptă, așa cum nu așteaptă soarele să răsară, să crească și să apună.

Fiecare om e dator să odihnească o clipă, să se cerceteze pe sine și să observe de câte ori și-a îngropat talantul, să observe cum darul a ruginit uitat în vânurile și ploile vieții.

Cândva fructele darului primit își vor arăta strălucirea, însă jalnic o să fie ceasul în care noaptea stă să cadă și tu observi că darul tău a fost uitat undeva într-o ladă a ființei și nu a avut soare și ploaie, ca să înflorească și să rodească.

Omul în această viață aleargă, pe urmă adună și din nou aleargă, nu se oprește o clipă, ca și cum ar dori să cucerească întreaga lume. Când cade, începe să plângă, e revoltat, nu înțelege cum de a ajuns jos. Încearcă să se ridice, luptă, se agață de toate firele verzi ce se ivesc în calea lui, însă uită să coboare în camera ferecată a sufletului și să-l descopere pe Dumnezeu, uită că zilele lui pe pământ sunt deșertăciune și că adevărata viață începe dincolo de această lume mărginită, o viață unde sufletul stă mărturie a ceea ce ai fost. Adesea uită să cultive darul primit de la Dumnezeu orbit de aurul deșertului, uită să un gă rănilor aproapei căzut întinzându-i propriul talant ca sprijin, căci ce dăruiești, tot la tine se va întoarce însutit.

Fiecare talant are valoarea lui. Dacă pentru unii o monedă de zece bani este o jucărie, pentru alții e șansa de a strânge un ban pentru o pâine. Nu trebuie să călcăm în picioare ceea ce nouă ni se pare neînsemnat și care pentru alții e un lucru mare. Frângând în picioare raze de soare vom ajunge să trăim o viață în beznă, iar la final, când un bec pare să se aprindă, e prea târziu, căci pânțelele încăpător al chitului ne-a prins în plasa lui rece.

Eu sunt răspunzător de talantul meu, spune glasul celui ce a avut înțelepciunea să se cerceteze pe sine, pentru a-și cultiva valorile, ba mai mult, a avut curajul să bandajeze rănilor aproapelui căzut pe cale.

Cel neînțelept aleargă pe drumuri străine și uită să-și cerceteze sufletul în căutarea talantului. Așa trece viața pe lângă el, iar floarea lui ruginește, se ofilește. Închide ochii la apusul soarelui și aude glasul divin ce-l întrebă de prețul darului. Nedumerit privește speriat în jur și pare să întindă mâinile strigând după un talant ruginit și îngropat demult.

Fiul risipitor

Călcam pe iarba umedă și proaspăt botezată de ploaia razelor solare. În jurul meu toate vietățile au prins glas. În teii sobrii, trecuți prin zeci de primăveri, asemenea unor soldați ce-au învățat să trăiască pe câmpul de bătălie, cu dragoste de țară în suflet, păsările au început un cântec dulce. În fața mea se înălța mare și rece un monument închinat unor eroi ai neamului românesc, un monument pictat cu litere de foc și sânge, litere ce se închegau în nume bine definite, numele celor ce-au îmbrățișat pământul țării prin jertfa lor.

Citind șirul nesfârșit de eroi, Ion, Pătru, Gheorghe, Pavel, Dumitru, Nicolae etc. gândul mi-a zburat departe. A ajuns la românii ce au plecat dincolo de granițele țării, au plecat la muncă, asemenea unor robi, în pământ străin. Copiii lor au rămas în țară. Pe unii dintre ei i-am cunoscut. I-am văzut că își iubesc și își respectă țara. La un eveniment în cadrul căruia s-a intonat Imnul României, chiar și cei care se aflau în culisele acestuia s-au oprit din orice activitate, au dus mâna dreaptă la inimă și au rămas preț de câteva minute nemișcați.

Tot ce se petrece în jurul meu mă duce cu gândul la pilda „Fiului risipitor“ rostită de Mântuitorul Iisus Hristos, la cuvintele ei pline de înțelepciune. Am văzut românul ce pleacă dincolo la muncă. L-am văzut trudind pe pământ ostil. L-am văzut mai apoi întorcându-se în țară, asemenea fiului ce s-a pierdut un moment printre străini, crezând că o să-i fie mai bine. L-am văzut cu lacrimi în ochi călcând cu sfială pământul țării mamă.

M-am depărtat treptat de monumentul la poalele căruia se afla o coroană încercată și ea de vânturi și ploi și am observat o femeie, cu fața și hainele cernite de durere, intrând într-o biserică. Intra în biserică să se roage, să-și spună durerea din suflet. Am văzut un preot grăbit să-i ofere o mână de ajutor. Am simțit o mângâiere,

am simțit dragoste, căldură, dorința de a pășii pe urmele femeii și a sta într-un colț asemenea vameșului, în locașul cel sfânt.

Fiecare dintre noi poate să fie la un moment dat un fiu risipitor, însă fiul cel risipitor, din pilda rostită de Mântuitorul Iisus Hristos, și-a ascultat focul din suflet, a vărsat potop de lacrimi și-a alergat din nou la Tatăl său. Oare câți dintre noi avem curajul, avem demnitatea să ne întoarcem la Dumnezeu, în Casa Tatălui Ceresc, dar nu oricum, plini de căință, de pe un drum greșit ce nu duce niciunde sau mai rău, duce la pierderea a tot ce-i sfânt în noi?

Am văzut oameni împietriți, departe de adevărata înțelepciune, lovind în valorile spirituale ale neamului nostru. Cât de dureros este! „Vai lumii, din pricina smintelilor! Că smintelile trebuie să vină, dar vai omului aceluia prin care vine sminteala.“ (Matei 18, 7)

Cât de frumos a fost împodobit templul pe care Împăratul Solomon l-a înălțat lui Dumnezeu! Biserica noastră străbună, păstrătoare a tainelor sfinte, oare nu trebuie să fie cel mai plăcut loc în care omul poate să-și descarce sufletul în fața lui Dumnezeu? După părerea unora, nu.

Am văzut slujitorii bisericii ajutând pe cei în nevoi, i-am văzut mângâind pe cei bolnavi, chemând copiii la Casa Tatălui Ceresc, iar copiii alergând cu bucurie, cu sufletul plin de liniște și fericire spre mâna ce li s-a întins.

Un copil aleargă spre locul unde găsește liniște, pace, înțelegere, ajutor, unde găsește căldură și dragoste. Cei care au sufletele împietrite nu văd acest lucru, nu au răbdare să observe acest lucru. Ei caută a iscodi. Ei sunt cei care trăiesc în întuneric și n-au ochi să vadă frumusețea luminii.

Ce e mai de preț ca lumina? Vă spun eu, lumina e taina existenței noastre. Cei pierduți în întuneric sunt asemenea celor care încercau a chestiona pe orbul din naștere. Ei nu văd și nu înțeleg nimic. Mai mult decât atât, refuză albul zilei. Orbul și-a dorit lumina și a găsit-o acolo unde exista cu adevărat „dar iudeii n-au crezut despre el că era orb și a văzut, până ce n-au chemat pe părinții celui ce vedea. [...] Deci, au chemat a doua oară pe omul

care fusese orb și i-au zis: Dă slavă lui Dumnezeu. Noi știm că Omul acesta e păcătos. / A răspuns deci acela: Dacă este păcătos, nu știu. Un lucru știu că, fiind orb, acum văd.“ (Ioan, 9) Așa sunt și cei care nu văd sau refuză să vadă adevărul din biserica noastră strămoșească, fundament al culturii, loc de liniște, alinare și vindecare a celor în nevoi.

Câtă dragoste față de țară, față de neam, față de credința strămoșească a avut domnitorul Constantin Brâncoveanu! Nu s-a depărtat de familia lui care-i era țara și credința cu prețul vieții „Facă Dumnezeu ce-o vrea, / Chiar pe toți de ne-ați tăia / Nu mă las de legea mea!“

Se-ntâmplă să greșești „Cel fără de păcat dintre voi să arunce cel dintâi piatra ...“ (Ioan 8), însă cel care se întoarce de la calea cea amară a pierzaniei este primit cu brațele deschise, cu căldură, cu dragoste, cu mângâierea vițelului tăiat în cinstea lui că a găsit puterea să afle lumina care să-i îndrume pașii mai departe în viață.

Ca o adiere de vânt

„A zis Domnul: Ieși și stai pe munte înaintea feței Domnului! Că iată Domnul va trece; și înaintea Lui va fi vijelie năprasnică ce va despica munții și va sfărâma stâncile, dar Domnul nu va fi în vijelie. După vijelie va fi cutremur, dar Domnul nu va fi în cutremur; După cutremur va fi foc, dar nici în foc nu va fi Domnul. Iar după foc va fi adiere de vânt lin și acolo va fi Domnul.“ (3 Regi, c. 19, v. 11, 12)

Omul trudește toată viața. Este asemenea furnicii ce nu găsește o clipă pentru a se odihni, este asemenea albinei lucrătoare care după marile culesuri, cu trupul istovit, închide ochii, lăsând locul puietului să modeleze și să înmulțească aurul din stup. Nimic nu se obține cu ușurință în viață. Cei care cred acest lucru, ar trebui să arunce o privire în urma lor și ar înțelege că în spatele muntelui sunt clipe și ani de răbdare, de osteneală, de muncă.

Nimeni nu a ajuns în vârful muntelui fără trudă. În toată truda omului e atâta amărăciune. Câteodată vijeliile se aprind la picioarele lui. Poate cade un moment sub povara sarcinii, a furtunii ce-l macină, poate mai rățăcește o clipă și ar dori să renunțe, ca mai apoi să-și adune din nou toată forța și să meargă mai departe. După câte un povârniș se mai împiedică iarăși și totul se cutremură în jurul lui și încrederea îi slăbește și ar dori să renunțe, pe urmă își revine și o ia din nou la goană. Focul îl arde, dar el înaintează până ce simte o adiere, acea adiere de vânt lin din vârful muntelui, acea mângâiere lină a cununii biruinței.

De câtă imaturitate dau dovadă unii începători în ale vieții ce privesc la capra vecinului și o văd grasă! Ei admiră comoara altuia, pe urmă își doresc și ei o capră identică, sau, dacă se poate, chiar mai mare și mai grasă decât a vecinului, însă de azi pe mâine, fără muncă. Nimic nu se obține fără muncă, iar cei care nu înțeleg acest lucru se ameteșc cu iluzii, iar viața trece pe lângă ei degeaba și nu vor ajunge niciodată să-și bucure obraji de adierea vântului lin.

Croitorul înainte de a țese cele mai alese veșminte și a fi căutat de tot omul ce dorește să-și acopre trupul cu măsurile cele mai fine, a învățat să bage ața în ac. La început ața îi părea încăpățanată, se împotriva răsfirându-se în alte fire ce alergau în direcții opuse. Ața trebuia îmblânzită, trecută prin ac, pe urmă împletită în cea mai fină pânză. Adesea ața cârmuită de croitor greșea drumul, ca mai apoi să pășească mai încrezătoare. Pictorul până să immortalizeze vârful stâncii a studiat liniile, formele, culorile. Poetul până să-și verse focul sufletului a studiat adâncimea cuvintelor. Orice vârf de munte are urcușul lui. Pruncul se înalță sub ochii părintelui, lucrul cel bun își găsește finalitatea prin truda meșterului.

Poate că fiecare în drumul lui s-a oprit un moment și a spus că o să facă și el un palat identic cu cel văzut la vecinul său, pe urmă, când a privit cu înțelepciune la propriul palat a înțeles cu câtă trudă l-a ridicat pe acesta până ce acoperișul a început să-l protejeze de vijelii și foc. A stat o clipă și a văzut în față alți ani de muncă pentru a finaliza un al doilea palat. Poate că a renunțat la al doilea vis pentru a-și consolida palatul deja existent, poate a început o muncă și mai grea. Tristețea vine când omul nu înțelege acest lucru, când privește la măreția din jur și visează, pe urmă cade, se târăște, trăiește degeaba, se lovește de furtuni, de stânci, de foc, dar nu ajunge să se bucure de adierea cea lină a vântului.

Ca o adiere de vânt trece viața omului. Întâi e ca o vijelie, se înalță, crește, se aprinde, dărâmă stânci în jur, dar când ajunge să vadă templul fagurelui său plin cu aurul roadelor, se așază, simte că e cuprins de liniște, de mulțumire. Ajuns în acea stare de împlinire, o adiere de vânt lin îi mângâie sufletul și omul e cu adevărat fericit, poate spune că și-a împlinit menirea în viață.

În pântecele chitului

Am pus un punct pe o coală albă și am privit chipul semnului rotund, pe urmă am desenat un cerc a cărui pântece era gol și aștepta parcă să înghită pe cineva spre a-l face prizonier pentru totdeauna, apoi am privit în jurul meu rotindu-mă ca pământul în jurul axei sale și am constatat că trăim într-un cerc, într-o lume de cercuri. Cu toții ne învârtim în același cerc, ne învârtim în jurul soarelui clipă de clipă, atât cât ne este permis. Toți pornim dintr-un punct în care înmugurim, pe urmă înverzim, îngălbenim și când rotația a luat sfârșit înghețăm pentru eternitate. E ca într-un joc de-a baba oarba, ne învârtim în cerc să căutăm o scăpare, pe cineva care să joace rolul orbului în locul nostru, când de fapt toți jucăm același rol. Aici ne naștem, pe urmă creștem, și creștem și creștem, alergăm, dar nu înțelegem unde, iar când ne trezim e prea târziu, căci toți am alergat spre moarte. Cercul duce de la viață spre moarte și tot așa, la nesfârșit. Nimeni nu poate să evadeze din cerc oricât și-ar dori. Suntem într-un cerc, un cerc al neputințelor noastre, un cerc cu ziduri de piatră ce nu pot să fie biruite, un labirint fără ieșire. Închiși în cerc ca odinioară Iona în pântecele chitului încercăm să ne ascuțim unghile și să tăiem infinitele burți ale chitului spre a gusta lumina. După ce biruim o burtă zâmbim ca și cum ne-am agăța de o rază de soare, ca din nou să plângem constatând că nu am biruit burta mamă, ci o altă burtă condamnată la întuneric, la umezeală și răcoare, o altă victimă înghițită de monstruosul cerc.

Dacă în jurul nostru am observa că au început să facă presiune niște pereți stâncoși, niște pereți a căror chip abia dacă reușim să-l scrijelim, oare am observa tăria cercului ce ne apasă viața? Pereții stâncoși se adâncesc cu fiecare pas, cu fiecare clipă făcută de fiecare dintre noi spre moarte, cu fiecare boală, cu fiecare neputință, cu fiecare încercare de a-ți găsi un scop bine definit în viață. La urma urmei ne învârtim în jurul aceluiași punct, aceleiași

idei până ce ochii încă umezi de apele reci ale neputințelor vor procesa ultima imagine, ultima burtă zgâriată cu patimă și care nu duce decât în același loc, același punct umed, rece și trist.

Am încercat să pun un diagnostic acestei boli ce te ține captiv într-un pântece fără ieșire și nu am reușit decât să mă pierd într-o lume infinită de cercuri, fie ele vicioase, fie porțițe spre raze de soare ce se izbesc de câte o altă burtă înghițită de marele univers.

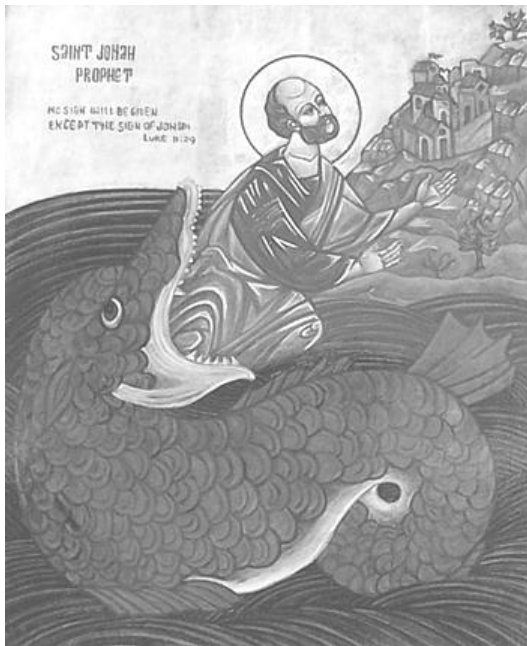
Bețivul trăiește în cercul lui vicios și bea, bea până se îneacă și tot nu poate să se oprească, lacomul adună și adună până ce paharul lui varsă de pe buzele-i rotunde nectarul, iar nechibzuitul rămâne captiv pentru totdeauna în mocirla urât mirositoare a morții. Clevetitorii înoată în răutățile aruncate până sunt sufocați de ele, asemenea și mincinoșii în amara mizerie a vorbelor goale. Asupritorii iau pâinea de la gura orfanilor și își măresc avuția, dar orfanii cresc și pâinea răpită cândva se întorcede pe alte căi de la copiii celor ce i-au asuprit cândva, la cel ce a fost osândit și sclav. Fiecare muncă trebuie plătită. Și sclavul își va primi plata lui, dar și cel care asuprește crezând că totul i se cuvine, va plăti cândva prețul. Nimic nu rămâne neplătit în acest cerc al vieții. Până și împăratul David care a greșit față de Urie a plătit prin primul său născut ce a fost chemat în pântecul cel negru al pământului. Trebuie ca omul să fie cu mare grijă în drumul lui prin cerc, să fie atent pe unde și pe ce calcă.

Din cerc nu există nicio ieșire. Pământul acesta din care suntem făcuți și pe care ne ducem existența scrijelind câte o burtă e un cerc, universul e o mare burtă de pește ce ne-a înghițit odată cu prima pulsație și de unde nu se poate evada, orice porțiță este un alt perete, o altă burtă ce așteaptă răjind să fie cucerită zadarnic.

Undeva, în acest pântece, înțeleptul așteaptă cu nădejde și credință. Își construiește un altar într-un punct și lasă cale luminii de la răsărit să cadă. Își înalță ochii rugători pe raza de foc înspre divinitate căutând o eliberare din pântecul chitului ce-l arde și-l îngheață totodată, căutând o eliberare din burta cea înfricoșată și întunecată a fiarei, din cuptorul cel încins, din groapa cu lei, o eliberare din noaptea cea lungă și grea. El știe că doar cuvântul lui

Dumnezeu poate să poruncească pântecelui neîncăpător ca să verse prada și să-l elibereze de cercul țesut în jurul lui, așa cum în basme prințesa a fost eliberată prin cuvântul prințului iubit de cercul cel de fier din jurul pântecelui și a putut să nască, să arate că viața își continuă lungul ei fir.

Și când stai să te gândești că toți ne zbatem ca peștii în același pântece monstruos ce ne cuprinde treptat, tot mai mult și tot mai mult, întărindu-se de jur împrejurul nostru până ce ne soarbe ca pe o picătură de apă.

Capra vecinului

De când e lumea aceasta unii oameni nu pot nici să se odihnească că-i roade frumusețea caprei vecinului. Ei se amărăsc cu înfățișarea unei capre mari, frumoase, cântărită în aur și se frământă, fac planuri cum ar putea să-i fure capra sau măcar să o facă bucăți să nu se mai bucure nimeni de ea. Nu se știe cât aur valorează capra din vecini, dar există, iar pentru simplu fapt că există, valoarea ei e neegalabilă.

Așa a fost de când e lumea. Adesea invidia aceasta e alimentată din copilărie. Nu rar mi s-a întâmplat să-i aud pe unii părinți ai elevilor mei muștrându-i că N, fiul sau fiica lui X, a reușit să obțină o notă mai mare decât propria odraslă sau că N a reușit să facă performanță la o disciplină de studiu. El, un N neînsemnat a reușit să obțină ceva care după părerea lor nu i se cuvenea. „A reușit N să se califice la olimpiadă și tu nu ai obținut nici „x“ puncte!“ De fapt N a muncit pentru a obține acel ceva care e doar o mică răsplată a efortului depus, dar ochii invidiosului nedreptătesc meritul, însă mai mult decât atât, prin discreditarea caprei vecinului, părintele sporește neîncrederea propriului copil în el însuși, făcându-l să alunece pe o cale greșită în care falsitatea, invidia, minciuna stau la loc de cinste. Acel copil nu va avea niciodată încredere în el, ba mai mult, toată viața va pune piedici caprei din vecini fără a-și descoperi talentul, scopul vieții lui.

Celor invidioși care nu pot să trăiască din cauza caprei din vecini aș dori să le amintesc versurile poeziei argheziene „Cuiul“. Într-un sat unde casele erau de lemn și cădeau la cea mai mică bătaie de vânt „ Un băiat al nimănu / Născoci, atunci, un cui.“ Cei mai bătrâni ce se socoteau și foarte înțelepți nu au înțeles cum poate lega acel cui scândurile între ele până ce copilul nu le-a dezlegat enigma, legând scândurile prin înfigerea cuiului în ele cu ajutorul unui ciocan. „Zice unul: Dragul meu, / Așa cui făceam și eu, / Poate chiar mai dichisit, / Însă, vezi, nu m-am gândit.“

E foarte ușor să tai iarba după ce coasa a fost bătută de altcineva, la fel de simplu e să faci și un cui mai dichisit după ce acesta a fost invenția și munca altui om.

Nu demult am întâlnit un „mare“ regizor ce dorea să coordoneze o piesă de teatru pusă deja în scenă de altcineva, dar cu aceeași actori, modelați de cel dintâi, pe motiv că piesa ar putea fi pusă și mai mult în valoare și ar fi mai pe placul publicului. Da, e foarte simplu să tai iarba cu o coasă bătută deja de altul sau să copiezi un cui punându-i un moț mai năzdrăvan, ori să spui unui actor să mai introducă o mișcare scenică, pe urmă să te bați cu pumnul în piept că ești mai bun decât vecinul tău, că de fapt i-ai cam furat capra din curte.

Mai sunt unii care fură capra vecinului și când vecinul observă e deja în ograda hoțului. Am văzut și acest lucru. Texte literare gândite de artiștii cuvintelor și copiate în diferite scopuri de „n“ persoane, fără note, că nu le-ar aparține publicația utilizată în scopurile lor meschine. Norocul că se poate vedea curtea din care a fost sustrasă capra după data publicației etc.

Și în câte scopuri nu e maltrată biata capră, de la pomul sădit în grădină până la culoarea acoperișului casei, de la haina ce o îmbraci până la rangul ce-l ai în societate, de la prietenii ce-ți calcă pragul până la ochii ce te pândesc din umbră.

Ce ți-e și cu a vecinului capră? Dacă n-ar fi capra asta așa de grasă și frumoasă, Doamne, ce lume bună ar zâmbi sub soare! Păcat însă de capră! Frumoasă capră! Și când stai să te gândești că de fapt e a vecinului.

De ce au zburat păsările?

Cred că fiecăruia i s-a întâmplat să lase timpul să treacă pe lângă el degeaba preț de câteva ore sau o zi. Pur și simplu se trezește că nu are chef de nimic. Simte o oboseală care îi îngrădește dorința de a se face util și lenevește. Nu ia o carte să citească spre a se îmbogății spiritual, nu aleargă în natură să planteze verdețură sau să se documenteze încărcându-se energetic totodată, nu mișcă niciun obiect în casă, nu se bucură de noul răsărit de soare făcând o excursie sau socializând cu prietenii, ci pur și simplu stă. Nu muncește, nu cercetează, nu se distrează pentru a se relaxa, doar se pierde într-o apatie și lasă timpul să alerge pe lângă el zadarnic. Când se trezește din apatia ce l-a cuprins și privește în urmă la clipele ce au plecat pentru totdeauna regretă că nu le-a fructificat.

Tragedia cea mare nu se naște în momentul în care pierzi câteva ore, ci după ce ai pierdut o viață întregă fără să ai un scop care să te definească.

Mulți spun că au pierdut o zi întreagă vizionând filme, dar poate că nu au pierdut întru totul acea zi, poate că filmele acelea i-au ajutat cumva, așa cum te ajută să fii spectator la o reprezentație de teatru. Au învățat ceva din jocul actorilor, din mesajul scenariului. Alții spun că s-au plimbat toată ziua degeaba, dar și de aici poți culege informații. Pentru un jurnalist o astfel de plimbare e prilej de noi materiale. Unii spun că au avut chef să asculte muzică și nu au mai făcut nimic ore în șir. Cu muzica e ceva bătaie de cap, depinde ce muzică a ascultat cel ce s-a lăsat atras spre relaxare. Fiecare lucru din acest univers, fie că e material sau nu, are muzica lui. Filosoful Emil Cioran vede muzica ca pe o taină a existenței „de n-am fi avut suflet ni l-ar fi creat muzică“. Fiecare om, fiecare fir de verdețură, fiecare obiect lustruit de meșter, fiecare astru, are muzica lui, depinde doar de felul în care a luat ființă. Vasul de lut își începe muzica de când olarul alege lutul, îl frământă, îi dă o

formă, ca pe urmă să învețe și muzica focului înainte ca să guste desăvârșirea. Există totuși și muzică mediocră, sau topor, manea, cum i s-ar putea spune regional, o linie melodică însoțită de niște cuvinte goale ce zornăie a tot ce poate să fie mai rău, zornăie a nopți și zile petrecute înecat în alcool sau zornăie a multe alte patimi, ca de pildă lăcomie, avariție, viclenie, un fel de amestecătură de genuri, de furturi muzicale amestecate în cel mai prost ghiveci. De fapt oamenii ce se pierd într-o astfel de muzică sunt superficiali și tot așa vor trăi clipele existenței lor.

E rău când ești superficial sau nepăsător. Aduni ani și nu știi cum au trecut. Lași păsările să zboare și nu prinzi nici măcar o pană. Mai cazi și nici atunci nu te întrebi de ce ai căzut sau cum vei pași spre a nu cădea din nou. Azi așa, mâine așa, timpul trece. Te trezești la mijlocul vieții, mai stai o clipă și te întrebi dacă ai construit ceva care să rămână în urma ta, constăți că nu ți-ai găsit și definit scopul, ești hotărât ca de mâine să începi să îți fructifici „talantul“, dar vine mâine și te cuprinde așa o lenevire și lași pe poimâine, iar poimâine, pe răspoimâine și tot așa până ți se scurge toată viața. Câteodată ești trist că lași timpul să alerge pe lângă tine și nu-i prețuiești esența făcând lucruri mărețe, pe urmă uiți și te pierzi din nou în mărunțișuri. În ultima clipă, în clipa supremă a existenței tale, atunci când nu mai poți decât să zâmbești fericit, că ai avut un scop în viață sau să arunci o grimasă otrăvită de imaginea unei vieți de om risipită în bătaia vânturilor, poți înțelege cu adevărat fericirea ca răsplată a împlinirii sau amarul „talantului“ îngropat.

E bine să alungăm oboseala aceea distructivă pentru a nu ajunge să ne întrebăm cu lacrimi în ochi, când o să fie prea târziu, de ce au zburat păsările, clipele acelea dulci ce putea să țese scopul vieții noastre.

Tot țăranul român, săracul!

Editorial

Mereu țăranul a fost cel prigonit, cel exploatat, el care și-a văzut de coliba lui. „Omul să fie mulțumit cu sărăcia sa, căci, dacă e vorba, nu bogăția, ci liniștea colibeii tale te face fericit.“ spunea scriitorul Ioan Slavici prin glasul bătrânei în Moara cu noroc.

Țăranul muncea din zori și până-n noapte și trăia mulțumit și fericit lângă soția lui, copiii lui, bătrânii lui. Muncea și pentru cei mari. Viața lui era pământul pe care trudea pentru a pune mâncare pe masă. Acest țăran a fost mereu prigonit. Adesea i se luau cerealele și nu mai avea mâncare pentru copii, animalele, dar cel mai sfâșietor era înstrăinarea pământului ce ajungea la cei mai mari. „O coajă de mălai de ieri / De-o vezi la noi tu ne-o apuci [...] / Flămânzi copiii-n drum ne mor / Și ne sfârșim de mila lor – / Dar toate le-am trăi ușor / De-ar fi pământ!“ prezintă soarta țăranului român scriitorul George Coșbuc în poezia „Noi vrem pământ!“, iar scriitorul Octavian Goga îi preamărește pe acești oropsiți ai sorții în poezia „Plugarii“ „La voi aleargă totdeauna / Truditu-mi suflet să se-nchine; / Voi singuri străjuiți altarul / Nădejdi noastre de mai bine.“

Toți au luat de la țărani cât au putut de mult, abia dacă le mai rămânea câte o palmă de pământ, în schimb boierii își lucrau pământul cu ajutorul țăranilor. O dovadă a vieții grele îndurate de țărani este Răscoala din 1907 izbunită într-o localitate parcă cu nume predestinat, Flămânzi, Botoșani, de unde s-a răspândit în toată țara.

Și scriitorul Liviu Rebreanu în nuvela „Proștii“ arată că țăranul român, deși harnic, responsabil, cu bun simț, era mereu prigonit, luat peste picior. Țăranii din nuvela „Proștii“ se trezesc cu noaptea în cap ca să prindă trenul, dar, când ajung la gară, constată că e mult prea devreme, iar, când casa de bilete se deschide, sunt dați la

o parte de mulțimea venită în ultimul ceas, la fel se întâmplă și când să urce în tren, ba mai mult, trenul pleacă și ei rămân pe peron „Bătrânul se dădu repede jos și se azvârli la altă ușă, în vreme ce trenul începu a înainta vuind, iar baba se bocea amaric, frângându-și mâinile. În clipa aceea însă conductorul se năpusti ca un viespe asupra lui Tabără, îl înhăță de după cap, îi trânti un pumn în ceafă și-l îmbrânci pe scări la vale... Feciorul cu baba stăteau deoparte ca doi pociumbi și se uitau cu ochii sticloși de spaimă. — Să vă sculați mai devreme, putregaiule, și să nu mocoșiți, fire-ați ai dracului să fiți, răcni conductorul, dispărând într-un vagon.“.

Țăranul român a avut de suferit și în perioada comunistă când din nou a fost nevoit să renunțe la pământ datorită procesului de colectivizare, pământul fiindu-le luat forțat și trecut în posesia Gospodăriilor Agricole. Alții au pierdut pământul datorită industrializării. Pe pământul lor s-au construit uzine etc. Alții au rămas fără case, fără agoniseala de-o viață. I-au scos afară din casă, le-a dărâmat casa ca să construiască pe acea palmă de pământ un bloc de locuințe. Unii și-au recuperat bucata de pământ, alții nu. Mulți din cei care nu și-au recuperat bucata de pământ sunt urmașii acelor ce au fost mereu mulțumiți cu liniștea colibeii lor. Au muncit, au făcut o altă colibă și au mulțumit lui Dumnezeu pentru toate, ei nu au fost obișnuiți să alerge prin judecăți, au iubit pacea și buna înțelegere.

O știre ce a fost mediatizată la începutul lui februarie 2019 mi-a făcut să-mi întorc privirea spre țăranul român. Noi mereu alergăm și de multe ori nu ne mai uităm la stânga sau la dreapta, dar câteodata ne mai împiedecăm de câte o pietricică ce ne face atenți.

Se pare că începutul lui februarie 2019 a fost nefavorabil pentru locuitorii unui sat din județul Arad, Nadăș. În mass-media e din nou de actualitate cazul familiei Colțeu ce a cerut retrocedarea a peste 8700 de hectare, terenuri ce reprezintă aproape tot extravilanul și intravilanul localității Nadăș. De zece ani familia Colțeu, descendentă unui grof, dorește să-și recâștige moștenirea în instanță și din câte am observat începutul de an 2019 e în

favoarea lor. Chiar e strigător la cer ce se întâmplă. Un grof, cu alte cuvinte un nobil, un conte maghiar, are 8700 de hectare de pădure și pământ în țara noastră. Oare de unde le are? Nu le are cumva tot de la țărani noștri ce au fost deposedați de averile lor în favoarea celor mari. Nu degeaba țărani în 1907 erau supărați și pe evreii care s-au îmbogățit datorită pământului adunat de la ei.

Nu am nimic împotriva unui om ce dorește să recupereze o palmă de pământ pe care au trudit strămoșii lui, țărani noștri atât de greu încercați, dar niște „moștenitori“ să dorească averea unui „boier“ pentru care boierul sau groful cum i se spunea, nu a mișcat un deget, și să lase un sat întreg pe drumuri, e revoltător.

Ce se va alege de acei oameni care de optzeci de ani, nouăzeci de ani, au muncit și au construit o casă, de copiii lor? Vor ajunge în stradă? Își vor cumpăra din nou palma de pământ de sub casă, dacă vor avea bani și dacă moștenitorii vor accepta acest lucru? Vor plăti chirie moștenitorilor să locuiască în propria casă? Am văzut disperarea de pe chipul acelor bătrâni, acelor țărani, acelor oameni legați de glie. Să sperăm că procesul va continua și oamenii aceia nevinovați nu vor rămâne fără munca de o viață, să sperăm că o localitate nu va fi ștearsă de pe hartă în favoarea unei familii. Până atunci nu pot decât să plâng soarta de veacuri a țaranului român, mereu vitregit pentru lăcomia celor mari, pentru setea lor de aur. E bine că mai au în cine lovi, tot în țaranul român, săracul!

În pași de dans

Te-ai gândit vreodată că ai putea trece prin viață în pași de dans, că viața însăși e un dans? Începe liniștitor ca un murmur de ape, pe urmă curge limpede ca o barcă pe undele line ale mărilor, un vals al corabiei ce plutește pe întinderea albastră scăldată în aurul soarelui. Când soarele e la amiază și se ascunde după nori dansul începe să devină mai energic, ritmul lui e din ce în ce mai intens. La un moment dat simți că îți pierzi echilibrul, că dansul e amețitor și o să cazi, observi că văzduhul e acoperit de nori și în locul razelor de soare se grăbesc să săgeteze lumini ascuțite. Fulgerele cad spre tine aducând cu ele zgomote atât de puternice, încât aluneci pe podeaua frământată de atâta vreme și totuși nu renunți, te agăți de mâna caldă ce te îndeamnă să continui valsul vieții tale, mai repede, din ce în ce mai repede. Observi din nou soare, dar e mai puternic ca altă dată, observi că verdeața prinde a lumina, dar te îmbeți de culoare și parcă dansul e mai copleșitor ca niciodată, pe urmă simți o răceală în tot corpul, ritmul alert al dansului încetează, parcă totul îngheață în jur, vezi ultima privire și cea mai dulce a celui ce ți-a fost jumătatea valsului tău prin viață, ascuți ultimul susur de vioară, observi că totul se oprește în loc, se depărtează, rămâi singur într-o sală de dans imensă. Asta a fost. Dansul s-a sfârșit, iar tu ai înghețat acolo unde muzica a bătut ultima secundă.

Ce frumos! Ai fost actorul propriei tale vieți. Ți-ai scris povestea ta în pași de dans. Ai valsat și ai privit în jur mirat întrebându-i pe cei ce pluteau și ei pe aceeași podea lunecoasă cine sunt. Erau și ei actori asemenea ție, actorii vieții lor, dar pentru tine erau niște simpli oameni, tu erai regele balului sau regina. Doar în jurul tău simțeau că se rotește lumina și muzica curge mai puternic ca niciodată.

Pe ringul de dans unii trăiesc muzica, o simt, se lasă în voia ei, plutesc, descoperă drumul spre stele, alții sunt mai stângaci, mai

greșesc, se mai împiedică, dar nu renunță, mai zâmbesc să alunge pașii greșiți, mai scapă o lacrimă, dar urcă și ei cum pot spre văzduhul plin de nori, însă mai există și dansatori ce nu simt muzica deloc, ei nu reușesc să lege doi pași, sunt mereu pe margine, mereu se ascund, nu simt viața ce pulsează, nu o înțeleg și scapă frumusețea dansului, iar când valsul a luat sfârșit se întreabă ce s-a întâmplat cu ei, de ce nu au reușit și ei să simtă vibrația din pașii frământați pe podea și cad sfârșiți și nedumeriți pe o margine.

Da, așa e viața, un dans, un vals ce curge până ce cântecul încetează și odată cu el îngheață și picioarele ce au alergat pe podeaua alunecoasă căutând să culeagă în drumul lor stele.

Și viața trece, alunecă, alergă își continuă drumul pe aceeași melodie, melodia sufletului tău, în pași de dans.

Și totul e un joc

Cred că fiecare dintre noi s-a jucat cândva sau încă se mai joacă din când în când, dar alte jocuri. În copilărie poate a luat păpușa și a dus-o la medic sau a pornit camionul și a încărcat nisip ca să construiască un palat, mai târziu s-a jucat ascunsa sau a alergat după o minge, când a mai crescut poate a jucat șah sau moară, poate a jucat rummy sau Păcălici, poate s-a pierdut într-un joc on-line, adult fiind poate a jucat tenis sau s-a prins în jocul propriilor copii.

Fiecare generație a avut jocurile ei, unele au rămas vii ani și ani, altele s-au mai pierdut, au apărut multe jocuri noi cu alți jucători, cu altă gândire, însă toți, dar toți au avut înclinații spre joc. Însăși dragostea e un joc, un joc ce atrage după sine căsătoria, copiii. Chiar și profesia e un joc, un joc în care îți dovedești ție și celorlalți cât ești de bun.

Orice joc are ritmul lui, însă totul depinde și de jucători. Unii joacă mai cu patimă, alții mai puțin intens, unii doar așa, ca să se joace. Cei care joacă cu dezinteres, doar așa, ca să se joace și să-și omoare timpul sau să nu-și dezamăgească prietenii, nu reușesc să simtă niciodată bucuria jocului.

Tot focul jocului depinde atât de momentul în care jocul se desfășoară, dar și de timpul jocului.

Poate cineva era cândva pasionat de „Pac - Pac“ și dorea ca el să fie soldatul ce reușește să-i doboare pe toți, să câștige războiul pentru el și trupa lui și astfel pune suflet în toată acțiunea ce o întreprindea, altul de volei și dorea ca el să fie căpitanul, altul de șah și încerca să descopere cele mai adânci enigme, altul de un joc on-line și tot lupta să avanseze de la un nivel la altul, toți însă ardeau cu intensitate maximă pentru ca ei să fie pe primul loc în jocul lor.

Unii jucători sunt cinstiți, încearcă să câștige partida corect, alții se folosesc de orice mijloace pentru a obține primul loc, dar mulțumirea nu e la fel, primii cunosc fericirea din momentul final

când sunt încoronți, dar cei de pe urmă au pe chip doar un zâmbet fals ca tot jocul lor.

Dacă stăm să privim puțin în jur observăm că fiecare se joacă, își joacă propria viață. Fiecare dintre noi e pe o scenă, e actorul principal și joacă. Totul depinde însă de cum joacă fiecare. Unii poate joacă bine și la final se bucură de aplauze, alții e posibil să joace prost și la final se trezesc singuri pe scenă, iar în fața lor stă rece o sală de spectacol goală, fiindcă toți spectatorii au plecat rând pe rând.

Sunt convinsă că toți cunoaștem expresia populară „S-a jucat cu viața lui“. Și aici e o întregă istorie. Cei ce nu gândesc și lasă viața să treacă așa cum vrea ea, se pierd în patimi, în nimicuri, se joacă cu timpul prețios al existenței, alții se aventurează în tot felul de încercări, se aruncă în valuri năpraznice ce stau să-i înghită, gata să le curme jocul, alții încearcă ruleta norocului și își ruinează scopul existenței lor, unii se joacă cu viața altora făcându-le rău, împingându-i spre pierzare de dragul aurului sau din ranchiună, dar alții riscă pentru a urca cât mai sus și dacă reușesc primesc cununa de aplauze ce le luminează sufletul.

Și când stai să te gândești, viața aceasta e un joc, e cel mai greu joc al fiecăruia dintre noi. Trebuie să fim jucători buni dacă dorim ca la final să cucerim cupa cu ambrozie. Nu trebuie să depășim nici granița jocului, să „ne jucăm cu viața noastră“, pentru ca jocul să nu ne înghită înainte de vreme și să sfârșim dărmând bordeiul Irinucăi și fugari asemenea lui Ion Creangă în copilărie, sau mai rău, rătăcind prin pădure într-un joc cu gajuri ca în „Șarpele“ lui Mircea Eliade. Ce groaznic e să te rătăcești, să te pierzi în propriul joc! Nu trebuie nici să ne jucăm cu viața altora. Suntem datori să ne jucăm propriul rol, să clădim pas cu pas jocul existenței noastre pe pământ. Poate că și noi am luat ființă tot dintr-un joc. Dumnezeu a strâns pământ în mâini și a creat, a creat pionii și i-a lăsat să se joace pe o imensă tablă de șah, pământul. Cam așa am putea intui că a început jocul și constata că tot ce se rotește în acest univers e un joc, însă totul depinde și de jucători. Da, când privești cu atenție în jurul tău, nu poți spune decât că totul e un joc.

„Fericirea nu depinde de ce ai, ci de atitudinea pe care o ai“

Fericirea nu depinde de ceea ce ai,
ci de atitudinea pe care o ai.

Am văzut zilele acestea în mediul on-line circulând o imagine însoțită de cuvintele „Fericirea nu depinde de ce ai, ci de atitudinea pe care o ai“. Imaginea înfățișă în partea de sus o copilă ce se bucura de o floare ivită în drumul ei, iar în partea de jos, o altă copilă răvășită, într-o grădină plină cu flori. De jur împrejurul ei era plin de flori, iar ea nu știa să se bucure de ele, pur și simplu a rupt florile din fața ei ca pe o piedică și s-a afundat în deznădejde.

Lucrul acesta se întâmplă zilnic în jurul nostru. E suficient să arunci o privire pe imaginile postate pe rețelele de socializare. Există oameni ce merg în cele mai luxoase concedii, în locuri la care unii nici nu se gândesc să viseze, afișează o grimasă a satisfacției cu mesajul subînțeles „Uite, am fost și aici, vecine!“, după care nu știu să prețuiască ceea ce au, devin mofturoși, nimic nu le place, au impresia că mereu li se cuvine mai mult. Poate unii se întreabă de unde știu lucrul acesta? E foarte simplu, de la evaluările ce le lasă pe site-urile hotelurilor, ale agențiilor de turism, ba mai mult, am văzut cu ochii mei.

De curând am simțit nevoia să mai alung stresul zilnic și să evaderez într-o stațiune de munte. Nu o să dau numele stațiunii, nici numele hotelului unde am fost cazată, pentru că nu scriu acest material spre a face reclamă unui loc sau unei locații, ci pentru a arăta că în orice moment poți să te bucuri de floarea ivită în drumul tău. Afară nu era tocmai vremea de plimbări, fiindcă gerul tăia, însă am trecut peste cuțitele lui și m-am bucurat de natura ce îți zâmbea din toate colțurile așteptând să-i cunoști infinitele ei forme. Locația unde m-am cazat era drăguță, caldă, primitoare, cu piscină în care te bucurai de binefacerile apei termale. În același timp cu mine, niște cunoștințe s-au cazat la cel mai luxos hotel din

stațiune ce practicau un preț dublu față de hotelul unde am fost cazată eu. Au refuzat să se plimbe în mijlocul naturii dând vina pe ger. Nu s-au bucurat prea mult nici de condițiile oferite, căci mereu se întâmpla să-i nemulțumească ceva, fie s-au terminat fructele la cină și nu au fost aduse altele în timp util, fie apa în bazinele SPA-ului nu era prea caldă sau alteori era prea fierbinte, pur și simplu aveau doar așteptări.

Am văzut și în hotelul unde am fost cazată eu oameni cu fețe lungi, nemulțumite, posomorâte ca gerul de afară. I-am privit și am zâmbit în sinea mea spunându-mi că nu-i înțeleg. Eu am plecat de acasă și am ales acel loc de evadare ca să mă bucur de fiecare moment. Nimic nu mi-ar putea smulge momentele zâmbetelor acelei evadări. Ar fi culmea să mă împiedic în șervețelul ce nu a fost împăturat cine știe în ce mod sofisticat. Oricine greșește, prin urmare poate a împachetat cineva greșit acel șervețel, nu poți să faci decât să zâmbești ca și cum ai fi descoperit o glumă bună și să pășești în continuare spre alte flori și lucruri frumoase, să găsești în fiecare moment o rază de lumină și să știi a te bucura de ea.

Chiar am fost întrebată de cineva cum pot să fiu atât de încântată de orice izvoarăș ce și-a găsit un drum pe o stâncă. Uite că pot, da, pot să mă bucur de orice izvoarăș ce și-a găsit un drum pe o stâncă, fiindcă până a-și croi acel drum a parcurs o întreagă istorie. Bucurându-te la vederea lui e ca și cum ai pătrunde pe drumul necunoscut al istoriei nescrise a evoluției unui fir de viață ivit în fața ta.

Și, da, mult adevăr ascunde expresia „Fericirea nu depinde de ce ai, ci de atitudinea pe care o ai“. Poți să te bucuri de viață în lumina căsuței tale sau poți să fii mereu înnorat, înconjurat de luxul unui palat. Totul depinde de atitudine. Dacă simți cum se trăiește ești fericit, dacă te împiedici și ești mereu iscoditor, trece fericirea pe lângă tine și tu nu i-ai văzut chipul. „A trecut fericirea pe lângă mine, și nu i-am pus mâna în piept?“ mărturisește medicul Emil Condrescu, unul din personajele romanului „Adela“ a scriitorului Garabet Ibrăileanu.

„Nu drumul, ci destinația contează!“ Oare?

Mulți sunt de părerea că „Nu drumul, ci destinația contează“. Au urcat într-un mijloc de transport, au alergat cu el așa cum s-a putut, ba călare, ba pe jos, ba pe la umbră, pe căi ocolite, ca pocitania de om din poemul „Noapte de decembrie“ a lui Alexandru Macedonski, ba pe drumul drept și pustiu ca emirul din același poem.

Dacă e vorba de o simplă aventură, o drumeție la munte, așa spune că până la un punct se potrivește zicala, dar până la un punct, căci de greșești drumul muntelui nu vei mai ajunge niciodată la destinație, vei rătăci în ceață, vei aluneca sau te va încolți un animal sălbatic. Nu te vei mai putea bucura de priveliștea din vârful piramidei muntoase. Dacă însă e vorba de a realiza ceva în plan profesional, eu zic că nu e bună deloc zicala „Nu drumul, ci destinația contează!“. Să presupunem că ajungi să fii șeful unei instituții cu pretenții. Tu ai călătorit până la obținerea acestei titlaturi pe căi mai puțin ortodoxe. Oare cât te vei putea bucura de acea destinație când ea de fapt nu te reprezintă? O să fii mereu epuizat. Nu vei găsi rezolvare la majoritatea problemelor. Cei pe care-i conduci vor fi veșnic nemulțumiți. Să zicem că te obișnuiești cu rolul ce l-ai cucerit ca pe un trofeu, dar cineva aruncă o privire spre cărarea ce te-a adus în acel punct și odată cu acea privire începe să curgă și noroi pe chipul ce strălucea în vârf cu un moment în urmă.

Același lucru e valabil și în dragoste. Vrei cu orice preț o anume persoană și refuzi să mai privești spre alte chipuri ce-ți zâmbesc, asemenea Anei din romanul „Ion“ a scriitorului Liviu Rebreanu. Ea refuza să privească spre Gheorghe, refuza să vadă ochii lui Ion aplecați spre Florica, se vedea doar pe sine, dragostea și ținta ei. Ei bine, dezamăgirea a urmărit-o din umbră și a constatat că a greșit drumul ales „Norocul meu, norocul meu!“ Trebuie să deschizi bine

ochii când alegi o cale pentru a nu ajunge să te regăsești în persoana Anei ce și-a greșit destinația.

Contează atât drumul, cât și destinația. Am început materialul cu emirul din poezia lui Alexandru Macedonski care pornește pe drumul drept și nu se mai bucură de destinația pământească asemenea pocitaniei de om ce a ales drumul cel ocolit, fără primejdii, cel care duce sigur la țintă, însă emirul s-a bucurat de o destinație mult mai somptuosă, de Meka cea cerească. Ce mulțumire ai când te agăți de toate bărcile în viață și ocolești primejdile, ca să te bucuri la final de un colț de plajă? Eu zic că una mică ce se stinge repede ca și drumul parcurs. Dar ce mulțumire ai când treci obstacole, ești la un punct de a cădea biruit de ele, dar rezști și îți continui drumul ca la final să te bucuri de o plajă descoperită de tine, de plaja ta pe care vor veni să se odihnească și alții purtând mai departe numele celui ce a adus-o la lumină? Eu zic că o mulțumire deplină.

Și până la urmă e important atât drumul, cât și destinația sau aveți o altă părere, că nu drumul, ci destinația contează?

Fiecare e liber să decidă ce e mai important sau dacă destinația e doar o completare a drumului, o desăvârșire a lui.

Eu sunt actorul, voi cine sunteți?

Sunt anumite momente din viața ta când stai și te gândești care e rolul tău pe această scenă numită lume, dacă cei din jur sunt și ei actori sau doar iluzii, dacă tu ești singurul adevăr palpabil. De multe ori te vezi strigând spre cei ce-și etalează pe scena vieții filmul, întrebându-i cine sunt, mărturisindu-le cine ești.

Eu sunt actorul, voi cine sunteți? Eu sunt omul care știe să zâmbească altora, chiar dacă sufletul lui plânge, voi cei care nu știți a zâmbi celor din jur decât dacă e soare, cine sunteți? Câteodată eu îmi joc rolul dictat de voi, de voi care vă învârtiți în jurul meu obligându-mă adesea să mă ciocnesc de barierele voastre. Joc rolul dictat de voi și totuși râd încurajându-i pe spectatori să râdă. Râd și de voi, de voi care sunteți niște regizori mediocrii. Dar scenaristul, cel care îmi coordonează drumul punându-mi adesea obstacole unde se ascunde? E un scenarist jalnic, că nu are curajul să vină în față și să spună, acesta-i scenariul tău, iar tu trebuie să te lași condus. Ei, uite că uneori te revolți și te împotrivești sorții! Auzi adesea cuvântul predestinat sau zicala „Ce ți-e scris, în frunte ți-e pus!“. Pe urmă îți intră în cap ideea că nu poți să treci peste ce ți-e dat să ți se întâmple. Că totul are un scop în viață, până și persoanele pe care le întâlnești.

Întâlnirea cu anumite persoane să zicem că e de bun augur. Omul mereu atrage lângă el pe cei ce sunt asemenea lui și respinge pe cei ce-l încarcă negativ, îi aduc pagubă. De la cei asemenea lui învață și-i învață, crește și cresc. În rest ideea cu destinul ce te duce în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, nu e adevărată.

Sfânta Scriptură e plină de profeții iar ultima ei carte, „Apocalipsa“, anunță un pământ nou. Am putea spune, da, e totul scris, e totul conform planului. Profeția asta e datorită gândurilor negre, faptelor blestemate ce ard neconținut. Locuitorii cetății Ninive au scăpat de la moarte prin întoarcerea pe calea luminii în timpul prorocului Iona. Fiecare poate acest lucru, dar nu vrea.

Omul își face singur locul și momentul potrivit sau nepotrivit, își atrage singur prietenii care să-l însoțească la drum. Totul depinde doar de el. El e cel care dirijează cărarea spre bine sau rău, prin gândurile lui încrezătoare, pozitive sau deznădăjduite, distructive. El e cel care conduce mașina vieții prin faptele lui bune sau rele. El e cel care atrage binele sau răul prin vorbele sau atitudinea lui. Da, doar el e actorul ce își poartă pașii spre împlinire sau eșec, el e regizorul sau scenaristul pe care atunci când greșește datorită păsărilor negre ce i-au invadat gândurile îl ia la întrebări. Doar el face totul. Un gând, un gest, o vorbă, o faptă, toate te duc spre un moment bun sau prost, depinde de tine ce fel de vizitii ești.

Dacă la un moment dat te vezi în fața unei scene și toți sunt pe scenă încercând să imite ceva, doar tu asiești la acel spectacol fals, tu singurul actor adevărat. Dacă la un moment te auzi strigând spre ei, ei cei de pe scenă, ei cei care nu te aud, ei cei care nu îți aud tunetul vocii: „Eu sunt actorul, voi cine sunteți?“, să știi că ai reușit să te detașezi de tot, să fii tu axa în jurul căreia se rotește universul, axa în jurul căreia îți poți scrie lungul tău roman care să-ți poarte numele în veșnicie.

I-am găsit mereu șurubul

Adesea ni se întâmplă să meșterim mai mult pentru a rezolva o problemă. Câte un lucru dă uneori mai multe bătăi de cap decât ne-am fi așteptat. Ești tentat să abandonezi lupta, pe urmă, după ce mai trece timpul, încerci din nou, poate iarăși te împotmolești, mai renunți, o iei din nou de coarne până când într-o zi îi găsești șurubul potrivit și o rezolvi. Fără șurubul potrivit nu poate să fie finalizată munca începută, fără șurubul potrivit nu poți fixa piulița, cheia problemei. Cine renunță la luptă, cine renunță la a găsi șurubul potrivit spre a finaliza un vis, o să se trezească la un moment dat, nins de zile, fără niciun scop al vieții lui descoperit și desăvârșit.

Sunt unii care oricât de greu ar fi obstacolul nu renunță și merg mai departe, își sângerează tălpile prin spini sau își ascut călcâii pe cărbuni aprinși, dar nu renunță până ce nu prind strajnic șurubul și-l fixează la locul potrivit.

M-aș opri puțin la unul din compozitorii ce a scris pe note muzicale, iar pe urmă a cântat, țara noastră dragă, România, datinile și obiceiurile strămoșești, glasul naturii, al florilor, al firelor de iarbă, al munților și văilor, al apelor și păsărilor, la unul din compozitorii ce a iubit și a simțit muzica până la cel mai profund element al ei, Ciprian Porumbescu.

Am ascultat zilele acestea „Rapsodia română pentru orchestră”, o lucrare copleșitoare, o lucrare ce te poartă prin toate durerile sufletului omenesc, dorul de țară și dragostea față de glia strămoșilor tăi, dragostea ce apare ca un ghiocel în primăvară, dar de care nu te poți bucura pe deplin cuprins de furtunile vieții, o linie melodică atât de profundă ce nimeni nu a putut să o redea luminii decât Ciprian Porumbescu. Plânsul sufletului urmat de câte o rază de lumină, de câte o furtună a vieții, de câte un deal, pe urmă iarăși o vale, le-a adunat compozitorul în această lucrare, poate tristă ca viața lui ce nu s-a putut bucura de căldura dragostei

și s-a stins când bobocul abia de și-a deschis petalele și s-a făcut floare.

Ciprian Porumbescu, fiul preotului Iraclie Golembiovski datorită sărăciei nu s-a putut bucura de o formare muzicală continuă și completă, însă nu renunță la visul său. A studiat la Suceava, Cernăuți, Viena, pe urmă s-a bucurat de premiera operei sale „Crai nou” la Brașov. Un mare patriot, a fost și el arestat de autoritățile austro-ungare alături de alți tineri, în Procesul „Arboroasa” la Cernăuți, timp de trei luni, fapt ce atrage după sine îmbolnăvirea de tuberculoză și moartea la doar douăzeci și nouă de ani. Nu s-a putut bucura nici de căldura dragostei alături de fata ce o iubea, Berta Gordon din cauza confesiunii religioase, fiind fiica unui pastor evanghelic foarte strict. Cu toate acestea nu a renunțat să cânte și să compună niciodată. A compus și a cântat chiar și în închisoare și până în ultimul moment al vieții care mai pulsa în trupul lui. A găsit mereu șurubul potrivit fiecărui moment, fiecărei dureri sau fiecărui zâmbet și l-a transformat în muzică.

Orice om poate găsi șurubul potrivit și să-l transforme cu răbdare și pricepere în scopul vieții sale. Pentru unii șurubul poate să fie muzica, fiecare lucrare muzicală cu șurubul ei, dar pentru alții poate să fie orice altceva, un motor de locomotivă sau un medicament pentru o boală rară, o poezie sau o imortalizare a culorilor cu pensula și creionul.

Fericit e cel care poate spune cu zâmbetul pe buze în clipa supremă a existenței lui că pe unde a fost și a călcat, a găsit mereu șurubul potrivit, că a găsit mereu șurubul vieții.

Am întâlnit oameni minunați

De-a lungul vieții întâlnești tot felul de oameni, unii indiferenți, alții dornici să-ți fure căciula, dar alții cu sufletul deschis, atât de deschis, încât rup parte din el și îl oferă celor asemenea lor.

Mulți pot spune că au întâlnit în jur indiferență sau oameni dornici să profite de mingea din terenul fratelui său. Mereu auzi oamenii plângându-se de nedreptate și cu toate acestea nu poți spune că în jur sunt doar uscături, oameni pe care i-ai ajutat nu numai o dată, ci de mai multe ori, dar care uită să-ți vadă chipul, sau te observă doar dacă mai au nevoie de un sprijin, sau cel mult îți aruncă un zâmbet fals, pentru că, de-a lungul vieții, este imposibil să nu întâlnești și oameni minunați, oameni care îți vor fi alături fără niciun interes. Uscăciunea din ființa unora nu mai are nicio vâlvătaie în fața minunăției ființelor calde, cu suflet curat.

Eu mereu îmi amintesc cu drag și respect de profesorii mei, acei oameni învățați de la care puteai culege izvoare de nestemate. Alții poate își amintesc cu respect și recunoștință de un medic ce l-au întâlnit într-un moment de cumpănă și le-a salvat viața fără nicio pretenție. Unii poate își amintesc cu prețuire de un preot care i-a ajutat în urcușul duhovnicesc sau de un zidar, sau de un tâmplar. Cu toții ne amintim cu duioșie și dragoste de părinții noștri, de bunici, de străbunici sau de un prieten.

E plin de oameni minunați pe care i-ai întâlnit pe drumul vieții tale, trebuie doar să-ți amintești de ei. Ei sunt aceia care te-au ajutat la un moment dat să te înalți, să îți întinzi aripile și să zbori spre visul tău. Ei sunt cei ce au ajutat, îndrumat și corectat. Ei sunt cei ce au salvat și au înălțat.

Uscăturile ce înoată fără rost întinzând undița în năvodul tău sau rocile acelea indiferente ce alunecă și ele pe lângă tine pe cărarea vieții n-au nicio însemnătate când tu ai întâlnit pe drum oameni deosebiți, oameni ce sfințesc tot ceea ce ating.

Pădurea de uscături nu poate acoperi parfumul brazilor niciodată, așa că poți spune cu mâna pe inimă că de-a lungul călătoriei tale prin viață ai întâlnit oameni minunați.

Păsări negre

Câteodată vin valuri peste valuri în viața unui om, vin, lovesc, lasă urme adânci și pleacă. După ce au lovit cum știu ele mai bine, își iau zborul asemeni unor păsări negre ce au coborât o clipă din văzduh, pentru a tulbura liniștea oamenilor.

Păsările negre stau la pândă și când valul cel misterios ce te urmărește ca o buclă în timp te lovește, ele își întind aripile și îți săgetează lumina ochilor cu satisfacția biruinței.

Dar oare ce sunt acele păsări negre ce pândesc clipa cea grea? Oare sunt gândurile adâncite în mocirlă? Oare sunt vorbele aruncate în vânt? Oare sunt faptele ce strigă din gunoarele răutăților noastre? Poate sunt toate adunate la un loc, tot întunericul nehibzuinței noastre și toate acestea adunate la un loc lovesc, lovesc asemenea unui val năpraznic. Oricât ai încerca să scapi de el, nu poți. Cu cât alergi mai repede, cu atât el devine mai puternic și e gata să te înghită. E ca o făptură magică ce aleargă pe urmele tale. Nu poți scăpa de gunoiul greșelilor. El își cere plata, își caută albul.

Un gând urât se transformă într-o pasăre neagră și zboară unde l-ai trimis. Primește energia inimii tale ce s-a tulburat o clipă și lovește. Asemenea poate zbura și o vorbă. Și gândul și vorba se poate transforma în faptă, căci le-ai dat voie să zboare.

Imaginează-ți că ai devenit un copil, un copil cu suflet curat și ai văzut niște păsări negre. Ce ai face ca să scapi de ele? Poate ai lua o hârtie și un creion și le-ai desena. Păsările s-ar bucura de grandoearea imaginii ca pe urmă, să plângă în timp ce tu, cu o radieră le ștergi treptat, întâi aripile, pe urmă ciocul, picioarele, ochii, până nu mai rămâne nimic din ce a prins formă pe coala de hârtie, rămâne o coală albă, limpede, liniștită. S-au dus!

E posibil ca un nepriceput să întrebe copilul de ce șterge păsările? Să-l ispitească că nu mai trebuia să le deseneze, dacă mai devreme sau mai târziu avea de gând să le șteargă.

Păsările acelea negre sunt greșelile noastre, păcatele ce atârnă greu. Ele trebuie oprite să mai zboare, trebuie șterse, așa cum copilul le-a șters de pe coala cea albă de hârtie. Ele trebuie curățate prin căință și mărturisire, pe urmă șterse prin Sfânta Euharistie. Doar așa haina cea albă primită la botez strălucește.

S-a stins lumina

Imaginează-ți pentru o clipă că s-a stins lumina și te-ai pierdut în întuneric, un întuneric de nepătruns. Te cuprinde teama treptat, mai apoi „îți îngheață sângele“, ochii nu mai descifrează codul umbrei și luminii, apoi te cuprinde o amorțeală, spaima se accentuează, te trec sudori reci, apele morții, vrei să strigi, dar nu ai grai, încerci să tragi aer și te îneci ca pe urmă să adormi pentru totdeauna.

E de rău când se stinge lumina. Nimeni nu iubește întunericul. E adevărat că noaptea aduce după ea liniște. Atunci îți poți asculta cel mai bine gândurile, dar tot atunci, la fel de bine, îți poți alimenta temerile.

De teama întunericului oamenii bătrâni sau bolnavi dorm cu o lumânare de ceară în apropiere, ca să o aprindă dacă o fi să treacă dincolo de prag, să o aprindă pentru a li se lumina calea.

Creștinii știu că Iisus Hristos e lumina lumii și doar prin el scapă de întunericul greu al păcatului.

Nimic nu poți clădi în întuneric. În întuneric totul se dărâmă ca zidurile Mănăstirii Argeșului. Mereu e nevoie de lumină pentru a înflori.

Când apune soarele, răsare luna, apar stelele pentru a lumina bezna. Fără ele omul ar fi ca un orb ce are nevoie de călăuză pentru a păși, iar trupul omului orb e cuprins de boală treptat datorită neputinței de a vedea, de a se mișca în voie, de a lumina locul pe unde trece.

Omul luminează locul pe unde trece cu câte o floare, lasă în urma lui ceva, dar orbul nu mai poate, pentru el s-a stins lumina.

E bine ca rugăciunea noastră să fie o chemare a luminii în ființa noastră, că doar așa vom înmuguri, vom înflori și vom aduce rod.

Am citit de curând o știre ce prezintă reacția unui indian, Raphael Samuel, în fața vieții, în fața luminii existenței lui. El și-a dat părinții, avocați de meserie, în judecată, că nu i-au cerut voie

să-l nască, că l-au condamnat prin naștere la greutățile vieții și la moarte fără voia lui, doar ca să se bucure de el ca de o jucărie sau un animal de companie. Acest indian, în vârstă de 27 de ani, este un adept al curentului anti-natalist, ce susține că este total greșit să supui un copil coșmarului vieții doar pentru plăcerea, dorința de a fi părinte.

Oare cum ar fi putut să-i ceară voie? Se pare că acest nou curent numit anti-natalist se împotrivesc vieții. Dacă oamenii nu mai dau naștere la alți oameni viața ia sfârșit, se stinge pentru totdeauna lumina.

Observ că nebunia și întunericul pun treptat stăpânire pe unii oameni. Ei nesocotesc porunca divină „Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l supuneți“ (Facere 1, 28). Ei doresc ca viața să se stingă, să se stingă lumina cea vie, să apună omul pentru totdeauna.

Când întunericul o să pună stăpânire treptat pe inima și mintea omului, când tot ce a fost înțelepciune se pierde în beznă, când moare tot ce a fost frumos, când nimeni nu mai știe de datini, de respect, de părinți, de glie, atunci să știți că s-a stins lumina. Cortina cade și apocalipsa își soarbe nectarul.

Răsăritul

În viață omul speră mereu la un nou început. După încercări furtunoase așteaptă ploii line și raze de soare, după întunericul nopții așteaptă zorile și răsăritul stelei de foc. Doar răsăritul îți poate vindeca viața și alunga întunericul nopții.

În copilărie îmi plăcea să mă joc împreună cu alți copii de vârsta mea acasă la o bătrână. Era singură, nu mai avea pe nimeni alături, dar avea mereu bomboane pentru noi copiii. O chema Ana. Casa ei era veche, așa cum erau casele țăranilor în trecut. Podeaua în camere era de pământ bătut. Pe coridor se plimbau și păsările ce își croiau drum până în pod. Mobila era veche. Patul era cu strujac (saltea umplută cu ghijă – foaie de porumb, pănuși). În loc de dulap avea o prăjină pe care aranja hainele. Mai avea și câteva lăzi. Era o adevărată aventură să te joci în casa, curtea sau grădina ei printre clăile de fân, căci așa bătrână și singură cum era creștea animale, avea vacă, viței, muncea pământul. De fiecare dată când copiii îi treceau pragul, se lumina la față spunându-ne că a răsărit din nou soarele și în casa ei.

Atunci nu prea înțelegeam ce dorea să spună, poate nici nu ne interesa lumina de pe chipul femeii, noi ne bucuram de jocul în gospodăria țărănească ce era ca un muzeu ce merita descoperit.

Astăzi casa ei a fost înlocuită cu o clădire mare cu etaj, dar a rămas amintirea ce răsare din când în când, zâmbind cu coada ochiului unor clipe frumoase ale copilăriei.

Cât de important este să răsară soarele, nu doar peste natură, ci și în viața omului! Femeia aceea bătrână întinerea urmărind bucuria jocului unor copii. Aștepta plină de speranță un nou răsărit, un nou joc în casa ei. Toți așteptăm binecuvântarea răsăritului în viața noastră. Femeia tânără, proaspăt căsătorită, așteaptă răsăritul unei noi vieți, bolnavul așteaptă să răsară vindecarea, alinarea suferinței, afaceristul caută mereu un nou răsărit în muncă, profesorul speră ca învățătura lui să lumineze mintea elevilor, să răsară și pentru ei soarele cunoștințelor.

Răsăritul e speranța fiecăruia dintre noi. Cât timp avem nădejde că mai poate răsări lumina, vom fi liniștiți și fericiți.

Despre autorul volumului

Prenume: Ana-Cristina

Nume: Popescu

(fostă Mîțu)

Data nașterii: 24.07.1976, Caransebeș

Din Oțelu Roșu, Caraș Severin

Contact:

Elzumina@yahoo.com

[Http://blogul.elzumina.ro/](http://blogul.elzumina.ro/)

www.elzumina.ro,

<http://www.inbataiapenitei.elzumina.ro/>

<https://anacristinapopescu.wordpress.com/>

<http://anacristinapopescu.freewb.ro/>

<https://issuu.com/elzumina>

Tel. contact:

0766293724

Domiciliu: Caransebeș - Caraș Severin

Domeniul ocupațional / Experiență profesională:

- Profesor titular pe catedra de Limba și Literatură Română, la Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu Roșu, județul Caraș-Severin;

- Absolventă a Facultății de Litere, Filosofie și Istorie din cadrul Universității de Vest, Timișoara și Licențiată în sesiunea iunie 1999;

- Master Managementul educațional, 2007;

- Gradul I în 2009, Gradul II în sesiunea august 2005, Definitivatul în sesiunea august 2001.

ACTIVITATE CULTURAL-LITERARĂ ȘI ARTISTICĂ:

- Fondator al revistei „În bătaia penitei“, Caransebeș, alături de Adrian Popescu, Ion Turnea și Simona Petronela Mîțu.

● Volume publicate:

1. Culegerea de creație literară „Îndrăgostiți de poezie“, Editura Dalami, Caransebeș, 2009, genul literar - antologie.

2. Rătăcirii, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - roman (proză - epic).
3. Paradigme, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - teatru (dramatic).
4. Destin fără aripi, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - poezie (liric).
5. Culegerea de creație literară „Colaj“, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - antologie.
6. Antologia „Micuții scriitori din Banatul Montan“, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - antologie.
7. Oameni și frunze, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - eseu, proză scurtă (epic).
8. Umbre, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - poezie (liric).
9. Gustul pâinii, ANTOLOGIE LITERAR-ARTISTICĂ, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - antologie.
10. În colivie, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2016, genul literar - teatru (dramatic).
11. Mozaic, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2016, genul literar - auxiliar didactic, coautor Simona Petronela Mîțu.
12. Sinusoide, Editura Hoffman, Caracal, 2016. (teatru).
13. În bătaia peniței, Editura OPANIS, Galați, 2016. (antologie).
14. Cristal, Editura InfoRapArt, Galați, 2017. (proză scurtă, eseu și critică literară).
15. Reuniune, Editura InfoRapArt, Galați, 2017. (genul literar – teatru)
16. Conflicte, Editura InfoRapArt, Galați, 2017. genul literar - roman (proză - epic).
17. Slove modelate „În bătaia peniței“, Editura InfoRapArt, Galați, 2017, genul literar - antologie.
18. Babilonie – teatru, Editura InfoRapArt, Galați, 2018.
19. Slove lămurite în bătaia peniței, în anul centenar 2018, Editura InfoRapArt, Galați, 2019, genul literar - antologie.

20. Impresii, Editura InfoRapArt, Galați, 2019 (publicistică, critică literară, eseu, proză scurtă - editorial)

În curs de apariție editorială:

21. Chipul din ceață – proză (roman).

22. Din dragoste pentru glia strămoșească / Oțelu Roșu – Monografie.

23. Percepții – teatru.

În lucru:

24. Pe drumuri bătătorite de cuvinte

● **Publicații în culegeri comune:**

- Antologia *LIMBA NOASTRA CEA ROMÂNĂ*, STARPRESS, 2014.

- Antologia literar-artistică „Să ningă peste inimi bucurii!“, îngrijită de Voichița Pălăcean-Vereș, Editura Napoca Nova, 2014.

- Antologia literar-artistică „Sinfonie-n verde crud“, îngrijită de Voichița Pălăcean-Vereș, Editura Napoca Nova, 2015.

- Antologia Roșu-aprins în câmpul de mătase, îngrijită de Voichița Pălăcean-Vereș, Editura Napoca Nova, 2015.

- Antologia Pe șevalete ruginiul toamnei, îngrijită de Voichița Pălăcean-Vereș, Editura Napoca Nova, 2015.

- ANTOLOGIA IARNA SCRITORILOR ROMÂNI, STARPRESS și ANTOLOGIA ROMÂNĂ-SPANIOLĂ, STARPRESS, 2015.

- Antologia Moștenirea Văcăreștilor, 2014.

- Antologia Moștenirea Văcăreștilor, 2015

- .Antologie, Toamna se culeg prozele, Editura Inspierscu, 2015.

- Antologia, Labirinturi autumnale, Însemne Culturale, 2015.

- Anuarul Ligii Scriitorilor, Filiala Banat-Timișoara, 2014, Nr. 5.

- Anuarul Ligii Scriitorilor, Filiala Banat-Timișoara, 2015, Nr. 6, coordonator al Anuarului N r. 6.

● Postfață la volumul scriitorului Ion Turnea, Albinăritul între pasiune și afacere, Editura Dalami, Caransebeș, 2011.

● Cuvânt înainte la volumul scriitorului Ion Turnea: Cuvinte pentru suflet, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2012.

● Prefață la volumele scriitorului Ion Turnea: Dor de rădăcini, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2012 și Monografia localității Peștere, județul Caraș Severin, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2012.

● **Publicații în periodice:**

● Publicații în revistele: Literatura de azi, Agora Literară, Vatra Veche, Constelații Diamantine, Confluente Literare, Boema, În bătaia peniței, Taifas literar, Coloana Infinitului, Foaia Diecezană a Episcopiei Caransebeșului, Ecou de timp, Oțelu Roșu, Slova creștină, Glas comun, Slova copiilor - Maramureș, în ziarul Caraș Severinul în șapte zile unde sunt și în colectivul redacțional - colaborator, în culegerile: Preocupări actuale în științele educației, Tradiție, actualitate și perspective în cercetarea pedagogică, Demersuri creative de predare-învățare, Educația și preocupările pedagogiei contemporane, site-ul și antologia ECREATOR, membru în colectivul redacțional ECREATOR, pe site-ul și blogul personal, Însemne Culturale, www.citatepedia.ro, www.poezie.ro, www.versuri-si-creatii.ro.

● **Premii:**

- Premiul I la Secțiunea Teatru scurt, Festivalul Concurs Național de Literatură, Moștenirea Văcăreștilor, Târgoviște, 2014, Ediția XLVI, cu piesa de teatru Mesagerul.

- Premiul „Mircea Horia Simionescu“ al Societății Scriitorilor Târgovișteni la Secțiunea Proză scurtă, Festivalul Concurs Național de Literatură, Moștenirea Văcăreștilor, Târgoviște, 2014, Ediția XLVI.

- Mențiune, atât la Secțiunea poezie, cât și la Secțiunea proză, la Concursul Internațional STARPRESS, 2014.

- Premiul I - Dosoftei, 2015 cu vol. Oameni și frunze,

- Premiul II - Dosoftei 2015 cu vol. Umbre.

- Premiul I Labirunturi autumnale, Însemne culturale, 2015, Secțiunea DRAMATURGIE.

- Mențiune - Secțiunea Eseu, Festivalul Concurs Național de Literatură, Moștenirea Văcăreștilor, Târgoviște, 2015, Ediția XLVII.

- Premiul Special – volumul de poezie Umbre, Vișeu de Sus – concursul Armonii de primăvară, 2016.

- Premiul pentru „Cartea de teatru” a Ligii Scriitorilor pentru anul editorial 2016.

● **Lansări de carte:**

● Lansare de carte, Culegerea de creație literară Colaj, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, 04.08.2014, la întâlnirea literară a Ligii Scriitorilor, Filiala Banat-Tișișoara și prezentarea volumelor Rătăcirii, Paradigme și Destin fără aripi în cadrul aceleași întâlniri.

● Lansare de carte: Rătăcirii, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, Paradigme, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, Destin fără aripi, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, Antologia Micuții scriitori din Banatul Montan, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015 la ASOCIAȚIA CONSTANTIN BRÂNCUȘI, Tișișoara.

● Lansare de carte, Oameni și frunze, Umbre în cadrul Întâlnirii Literare a LS, Tișișoara, octombrie 2015.

● Lansare de carte „În colivie“, mai 2016, ASOCIAȚIA CONSTANTIN BRÂNCUȘI, Tișișoara.

● Diplomă de excelență din partea ASOCIAȚIEI CONSTANTIN BRÂNCUȘI, Tișișoara, 2015 și 2016.

● Lansare de carte „Sinusoide“ și „În bătaia peniței“, martie 2017, ASOCIAȚIA CONSTANTIN BRÂNCUȘI, Tișișoara.

● Diplomă de excelență din partea Ligii Scriitorilor Filiala Tișișoara Banat pentru participarea la proiectul european „Tastes of Danube – Gusturile Dunării“ prin coordo ziarul Caraș Severinul în șapte zile.narea unei antologii naționale „Gustul pâinii“.

Membru în Asociații Culturale:

● MEMBRU ÎN UNIUNEA ZIARIȘTILOR PROFESIONIȘTI ÎNCEPÂND CU 2018.

● MEMBRU ÎN ASOCIAȚIA CULTURALĂ CONSTANTIN BRÂNCUȘI începând cu 2015.

● MEMBRU ÎN LIGA SCRITORILOR FILIALA TIMIȘOARA BANAT conform deciziei Nr. 572 / 04.2014.

● **Despre operele mele literare mele au scris:**

1. Marciana Corici - despre volumul „Îndrăgostiți de poezie“, în revista Reflex 4-6/2009.

2. Adrian Popescu - despre volumul „Colaj“, în ziarul Caraș Severinul în șapte zile, An. VIII, august / 2014.

3. Antuza Valentina Dârlea despre „Rătăcirii“, „Paradigme“, antologia Micuții scriitori din Banatul Montan în Confluente literare, Ediția nr. 1643 din 01.07.2015, Anuarul LSFTBD Nr. 6 / 2015, site-ul ecreator 02.07.2015.

4. Mariana Strungă „Destin fără aripi“, în cadrul Întâlnirii Literare a Asociației Constantin Brâncuși din 30 mai 2015 lansare de carte.

5. Doina Drăgan, cronică la volumul „Oameni și frunze“, în ziarul Caraș Severinul în șapte zile, Anul IX, 22 octombrie - 2015, în Anuarul LSFTBD Nr. 6 - 2015, în revista „În bătaia peniței“ An. 1, Nr. 1, 2016.

6. Adrian Crânganu, despre volumul Micuții scriitori din Banatul Montan, în ziarul Caraș Severinul în șapte zile și Anuarul LSFTBD Nr. 6.

7. Bianca Meteș, cronică la volumul Gustul pâinii, în ziarul Caraș Severinul în șapte zile, Anul IX, Nr. 365, 4-10.

8. Cunoașterea de sine, Ana-Cristina Popescu, Vatra Veche, Anul VI, Nr. 8 (68) august 2014, despre volumele „Rătăcirii“, „Paradigme“, „Destin fără aripi“, „Colaj“.

9. Cunoașterea de sine, Ana-Cristina Popescu, Agora literară, septembrie 2014, despre volumele „Rătăcirii“, „Paradigme“, „Destin fără aripi“, „Colaj“.

10. Cronica faptului mărunț, Oameni și frunze, Ana-Cristina Popescu, Agora literară, decembrie 2015.

11. Ioan Romeo Rosiiianu, cronică la volumul Gustul pâinii, în revista „În bătaia peniței“ An. 1, Nr. 1, 2016.

12. Ana Zlibuț, cronică la volumul Gustul pâinii, în revista „În bătaia peniței“ An. 1, Nr. 1, 2016.

13. Ion Turnea, despre volumul Micuții scriitori din Banatul Montan în Anuarul LSFTBD Nr. 6 2015; despre „Rătăcirii“, „Paradigme“, „Destin fără aripi“ în ziarul Caraș Severinul în șapte zile, An. VIII, august / 2014, despre volumul „În colivie“ – mai 2016.

14. Despre volumul „În colivie“, 2016: Cezarina Adamescu (rev. În bătaia peniței), Ștefan Doru Dăncuș (ziarul Caraș Severinul în șapte zile), Mariana Strungă și Antuza Valentina Dârlea (Cenaclul Asociație Constantin Brâncuși).

15. Despre volumul „Sinusoide“, 2016, Ion Turnea în ziarul Caraș Severinul în șapte zile,), Mariana Strungă și Antuza Valentina Dârlea (Cenaclul Asociație Constantin Brâncuși).

16. Despre volumul „În bătaia peniței“, 2016, Mădălina Doman în ziarul Caraș Severinul în șapte zile.

17. Despre volumul „Reuniune“, 2017, Radu Botiș în ziarul Caraș Severinul în șapte zile, ziarul „Observatorul“, revistele „Cuvânt și iubire“, „Taifasul“, „În bătaia peniței“, „Logos și Agape“, „Glas comun“.

18. Despre volumul „Cristal“, 2017, Gelu Dragoș în ziarul Caraș Severinul în șapte zile, revistele „Confluente literare“, „Armonii culturale“, „În bătaia peniței“.

19. Despre volumul „Conflicte“, 2018, în ziarul Caraș Severinul în șapte zile, revista „În bătaia peniței“, Bianca Meteș.

20. Despre volumul „Slove lămurite în bătaia peniței în anul centenar 2018“, apărut la InfoRapArt, 2019, în ziarul Caraș Severinul în șapte zile, revista „În bătaia peniței“, Sonia Berger.

Aptitudini și Competențe tehnice: Programare soft operare Word 2003, 2007, Corel 12, Power Point, Photoshop, Operare pe un site - web.

Cuprins:

Publicistică (Evenimente, Apariții editoriale)

..... pag. 3 – 27

O evadare într-o lume a lucrurilor frumoase	pag. 3
În căutarea adevăratei primăveri	pag. 5
Un studiu de istorie în Banatul Montan, ținutul gugulanilor	pag. 10
Eminesciana	pag. 12
„Școala 3 între trecut și prezent – amintiri, amintiri ... “ ...	pag. 13
Despre volumul „Momente, autor Andrada Brîndușa Keszeg	pag. 15
Călătorind printre gânduri	pag. 19
Caransebeșul sub semnul culturii, literaturii, istoriei și artei cinematografice	pag. 21
Pendulând între știință și impostură	pag. 25

Publicistică (Eseu)

..... pag. 28 – 34.....

Omul, un copac umblător	pag. 28
Cuvântul	pag. 30
Jocul creației	pag. 31
Bucuria Învierii Domnului prin versurile poeziei „La Paști“ a scriitorului George Coșbuc	pag. 32
Bucuria eternității	pag. 33
Pomul vieții	pag. 34

Publicistică (Editorial, Proză scurtă)

..... pag. 35 – 72

Și tăcerea vorbește	pag. 35
Oare unde este talantul meu?	pag. 37
Fiul risipitor	pag. 40
Ca o adiere de vânt	pag. 43
În pânțelele chitului	pag. 45
Capra vecinului	pag. 48
De ce au zburat păsările?	pag. 50
Tot țăranul român, săracul!	pag. 52
În pași de dans	pag. 55
Și totul e un joc	pag. 57
„Fericirea nu depinde de ce ai, ci de atitudinea pe care o ai“	pag. 59
„Nu drumul, ci destinația contează!“ Oare?	pag. 61
Eu sunt actorul, voi cine sunteți?	pag. 63
I-am găsit mereu șurubul	pag. 65
Am întâlnit oameni minunați	pag. 67
Păsări negre	pag. 68
S-a stins lumina	pag. 70
Răsăritul	pag. 72
Despre autorul volumului	pag. 74

De același autor, Ana-Cristina Popescu:

1. Culegerea de creație literară „Îndrăgostiți de poezie”, Editura Dalaui, Caransebeș, 2009, genul literar - antologie.
 2. Rătăcirii, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - roman (proză - epic).
 3. Paradigme, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - teatru (dramatic).
 4. Destin fără aripi, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - poezie (liric).
 5. Culegerea de creație literară „Colaj”, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - antologie.
 6. Antologia „Micuții scriitori din Banatul Montan”, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - antologie.
 7. Oameni și frunze, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - eseu (proză - epic).
 8. Umbre, Ed. Sf. Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - poezie (liric).
 9. Gustul pâinii, ANTOLOGIE LITERAR-ARTISTICĂ, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - antologie.
 10. În colivie, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2016, genul literar - teatru (dramatic).
 11. Mozaic, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2016, genul literar - auxiliar didactic, coautor Simona Petronela Mițu.
 12. Sinusoide, Editura Hoffman, Caracal, 2016. (teatru).
 13. În bătaia peniței, Editura OPANIS, Galați, 2016. (antologie).
 14. Cristal, Editura InfoRapArt, Galați, 2017. (proză scurtă, eseu și critică literară).
 15. Reuniune, Editura InfoRapArt, Galați, 2017. (genul literar - teatru)
 16. Conflicte, Ed. InfoRapArt, Galați, 2017. genul lit. - roman (proză - epic).
 17. Slove modelate „În bătaia peniței”, Editura InfoRapArt, Galați, 2017, genul literar - antologie.
 18. Babilonie - teatru, Editura InfoRapArt, Galați, 2018.
 19. Slove lămurite în bătaia peniței, în anul centenar 2018, Editura InfoRapArt, Galați, 2019, genul literar - antologie.
 20. Impresii, Editura InfoRapArt, Galați, 2019 (publicistică, critică literară, eseu, proză scurtă - editorial) - volum de publicistică
- În curs de apariție editorială:
21. Chipul din ceață - proză (roman).
 22. Din dragoste pentru glia strămoșească / Oțelu Roșu - Monografie.
 23. Percepții - teatru.
- În lucru:
24. Pe drumuri bătătorite de cuvinte

ISBN 978-606-012-050-6

www.tipografieopanis.ro